

«ΕΛΠΙΖΟΥΜΕ ΚΑΙ ΟΡΑΜΑΤΙΖΟΜΑΣΤΕ!»

«Ἐπί σοί ἤλπισαν οἱ πατέρες ἡμῶν, ἤλπισαν, καί ἐρρύσω αὐτούς· πρὸς σέ ἐκέκραξαν καί ἐσώθησαν, ἐπί σοί ἤλπισαν καί οὐ κατησχύνθησαν.» (Ψαλμός 21ος)

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, «Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τό κεφάλαιον καί τοῦ ἀπ' αἰῶνος μυστηρίου ἡ φανέρωσις». Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐορτάζει τόν Εὐαγγελισμό τῆς Θεοτόκου καί ὁ Ἑλληνισμός σύμπας, ἐντός καί ἐκτός Ἑλλάδος, τιμᾷ τήν Ἐπέτειο τῶν 200 ἐτῶν ἀπό τήν ἔναρξη τῆς Μεγάλης Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821.

Παρά τίς δύσκολες συνθήκες καί τοῦς ὑγειονομικούς περιορισμούς, καλούμεθα ὅλοι οἱ Ἕλληνες ἐνωμένοι νά προσευχηθοῦμε στήν Κυρία Θεοτόκο, Ὑπέρμαχο Στρατηγῷ τοῦ Γένους μας, νά τήν εὐχαριστήσουμε γιά τό γεγονός τῆς σωτηρίας, τήν ὁποία δι' Αὐτῆς μᾶς χαρίζει ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, καθώς καί γιά τήν ἐλευθερία τῆς Πατρίδος μας καί τήν εὐδόωση τοῦ ἐθνικοῦ Ἀγῶνος. Ταυτόχρονα καλούμεθα νά Τήν παρακαλέσουμε, ὥστε νά πρεσβεύει στόν Υἱό Της, προκειμένου γρήγορα ν' ἀπαλλαγοῦμε ἀπό τά δεινά τῆς πανδημίας, ἡ ὁποία ταλαιπωρεῖ ὅλη τήν ἀνθρωπότητα.

Σήμερα εἶναι ἡμέρα Μνήμης, Τιμῆς καί Ἐλπίδος. Μνήμης Ἁγίων, Νεομαρτύρων, Ἐθνομαρτύρων, Ἡρώων, Ἀγωνιστῶν, Δασκάλων τοῦ Γένους, κληρικῶν καί λαϊκῶν, ἀνδρῶν καί γυναικῶν πού ἔδωσαν τά πάντα γιά τήν Πατρίδα.

Θυμόμαστε ἐκείνους πού προετοίμασαν τό ἔδαφος. Ἐκείνους πού διαφύλαξαν τήν Πίστη, τή γλώσσα καί τήν ἐθνική συνείδηση. Ἐκείνους πού καλλιέργησαν τό ἀγωνιστικό ἦθος. Ἐκείνους πού διατήρησαν τήν ἄσβεστη φλόγα τῆς ἐλπίδας. Θυμόμαστε τά λόγια τοῦ Ἁγίου καί Ἐθναποστόλου Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ, ὁ ὁποῖος δίδασκε ὅτι θά ἔλθει τό ποθούμενον

(ἡ ἀπελευθέρωση), ἀρκεῖ νά κρατήσουμε τή Χριστιανική Πίστη μας καί τήν ἐλληνική γλώσσα καί παιδεία.

Τιμοῦμε τοῦς Ἀγωνιστές τῶν πολλῶν προεπαναστατικῶν κινήματων. Τοῦς ἄνδρες καί τίς γυναῖκες πού ἔπεσαν στους ἀγῶνες τῶν 400 ἐτῶν γιά τή Νότιο Ἑλλάδα ἀλλά καί τῶν 500 ἐτῶν γιά τή Βόρειο Ἑλλάδα. Τιμοῦμε τή σεμνότητα καί τή μαχητικότητα τῶν μελῶν τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας, οἱ ὁποῖοι ξεκίνησαν τό τόλμημά τους ἀνήμερα τοῦ Σταυροῦ στίς 14 Σεπτεμβρίου 1814 καί ὀργάνωσαν τήν Ἐθνεγερσία μέ μυστικότητα καί μέ εὐφροσύνη παρά τό ἀρνητικό διεθνές περιβάλλον. Τιμοῦμε ὅλους ἐκείνους πού ἔχυσαν τό αἷμα τους στίς μάκες, στίς πολιορκίες, στίς ναυμαχίες τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως. Τιμοῦμε τά θύματα τῶν Ὀλοκαυτωμάτων καί τῶν σφαγῶν στή Νάουσα, στή Χίο, στήν Κύπρο, στίς Κυδωνίες, στό Μεσολόγγι καί ἀπαταχοῦ τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ἐλπίζουμε καί ὀραματιζόμαστε. Ἐλπίζουμε νά παραμείνει ἡ Ἑλλάδα ἐλεύθερη ἀπό κάθε καταπίεση καί ἀπειλή, στηριζόμενη στήν Ἁγία Πίστη τοῦ Χριστοῦ καί στίς δημοκρατικές ἀρχές καί ἀξίες. Ἐπιθυμοῦμε τήν εἰρηνική συμβίωση μέ ὅλους τοῦς λαούς τῆς γῆς, ἀλλά δέν εἴμαστε διατεθειμένοι νά ἀπεμπολήσουμε τά ἐθνικά μας δίκαια. Ὅσα ἀποκλήθηκαν μέ αἷμα ἀπό τοῦς προγόνους μας ὀφείλουμε νά τά διαφυλάξουμε, ὥστε νά παραδώσουμε στίς νεώτερες γενιές τήν Ἑλλάδα ἀσφαλῆ καί ἱκανή νά ἀναδείξει τήν πλοῦσια καί ζῶσα πολιτισμική κληρονομιά τῆς.

Καλούμεθα, λοιπόν, νά πορευθοῦμε μέ τήν ἐλπίδα τοῦ μέλλοντος, ἔχοντας τή συνείδηση ὅτι τό μέλλον εἶναι αὐτό πού δίνει οὐσιαστικό νόημα σέ ὅσα προηγήθηκαν. Ἐνα μέλλον πού ἀποκαλύπτει τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ στή ζωή μας. Οἱ πρόγονοί μας τό 1821 δέν θά εἶχαν ἐπιτύχει σέ κανέναν ἀγῶνα τους χωρίς πίστη σ' αὐτήν τή ζωντανή παρουσία τοῦ ὄντως Ζῶντος Θεοῦ.

Συνέχεια στή σελ. 2

«ΕΛΠΙΖΟΥΜΕ ΚΑΙ ΟΡΑΜΑΤΙΖΟΜΑΣΤΕ!»

Συνέχεια από τη σελ. 1.

Ἡ ἡμέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ἡ ὁποία τόσα πολλά σηματοδοτεῖ γιὰ τὸ λαμπρὸ μέλλον τῆς πορείας τοῦ ἀνθρώπου στὰ ἔσχατα, εἶχε ἐπιλεγῆ ἀπὸ τὴ Φιλικὴ Ἑταιρεία, ἥδη ἀπὸ τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1820, γιὰ τὴν ἐξέγερση στὴν Πελοπόννησο καὶ σέ ἄλλα μέρη τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Τό βεβαιώνουν πολλοὶ πρωταγωνιστές στὰ κείμενά τους, μέ πῶ χαρακτηριστικὴ τὴν ἀναφορά τοῦ Θεόδωρου Κολοκοτρώνη στὴ «Δίγνηση Συμβάντων τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς». Ἐκεῖνοι πού προετοίμασαν τὴν Ἐπανάσταση ἤθελαν νὰ συνδέσουν τὸν Ἀγώ-

Ἡ ἀπελευθέρωση

ἀπὸ τὴν ὅποια κοσμικὴ σκλαβιά

προϋποθέτει τὴν πίστη ὅτι τὸ παρελθόν

δέν μπορεῖ νὰ καθορίζει τὸν ἄνθρωπο.

Γιὰ τὴν ζωὴ καὶ τὴν πίστη τῆς Ἐκκλησίας μας,

τὸν ἄνθρωπο μόνο το μέλλον

μπορεῖ νὰ τὸν καθορίζει.

να τους γιὰ τὴν ἐλευθερία τῆς Πατρίδος μέ τὴν Ὁρθόδοξη πίστη καὶ ζωὴ, τὸ πρόσωπο τῆς Παναγίας μέ τὴ σωτηρία τους. Καί στο τρίτο ἔτος τοῦ Ἀγῶνος, στίς 30 Ἰανουαρίου 1823, ἡ Παναγία τοὺς ἔδωσε τὸ μήνυμα ὅτι ὁ Ἀγῶνας θὰ εὐδοθεῖ. Τότε ἀκριβῶς ἀνευρέθη μέ θαυματουργικὸ τρόπο ἡ εἰκόνα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου στὴν Τήνο, κατόπιν ὑποδείξεως τῆς μοναχῆς Πελαγίας, ἥδη Ἁγίας τῆς Ἐκκλησίας μας.

Τέκνα τῆς Ἐκκλησίας μας εὐλογημένα,

ἔχοντας ὅλα τα προαναφερθέντα στὸν νοῦ μας, ἄς ἀνενίσουμε μέ αἰσιοδοξία τὸ μέλλον. Ἡ 25η Μαρτίου 2021 ἄς γίνει ἡ ἀφετηρία καὶ τὸ ἐφαλτήριο μιᾶς νέας πορείας ὡς πρὸς τὴ σχέση μας μέ τὸ Γένος καὶ τὴν Πατρίδα μας. Ἄς προσπαθήσουμε νὰ συνδυάσουμε τὴ Χριστιανικὴ μας Παράδοση καὶ τὴν ἱστορικὴ μας συνέχεια μέ τὴς ἀνάγκες τῆς σύγχρονης ἐποχῆς. Καί ἄς ξαναδιαβάσουμε μέ

προσοχὴ τὴ λαϊκὴ σοφία τοῦ Στρατηγοῦ Ἰωάννη Μακρυγιάννη, ὁ ὁποῖος συνοψίζει τὸ νόημα τοῦ Ἀγῶνα σέ μία σύντομη συζήτησή του μέ τὸν Γάλλο Ναύαρχο Δεριγνύ πρὶν ἀπὸ τὴν μάχη μέ τὸν Ἰμπραήμ στους Μύλους τῆς Ἀργολίδος:

«Ἐκεῖ ὅπου φκίανα τίς θέσεις εἰς τοὺς Μύλους, ἦρθε ὁ Ντερνὺς νὰ μέ ἰδεῖ».

Μοῦ λέγει: «Τί κάνεις αὐτοῦ; Αὐτὲς οἱ θέσεις εἶναι ἀδύνατες»· τὶ πόλεμον θὰ κάμετε μέ τὸν Μπραῖμ αὐτοῦ;»

Τοῦ λέγω: «Εἶναι ἀδύνατες οἱ θέσεις κι ἐμεῖς. Ὅμως εἶναι δυνατός ὁ Θεὸς ὅπου μᾶς προστατεύει...».

Εἴμαστε ἀδύνατοι ἀλλὰ εἶναι δυνατός ὁ Θεὸς μας, διδάσκει ὁ Μακρυγιάννης. Κι ἐμεῖς ἀδύναμοι νιώθουμε καὶ εἴμαστε, ἀλλὰ μέ πίστη στὸν Θεό, μέ ἐπίγνωση τῆς ἱστορίας μας καὶ μέ ἐλπίδα στὴν Ζωὴ πού ἔρχεται ἀπὸ τὸ μέλλον θὰ γίνουμε πῶ δυνατοί γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσουμε τίς δυσκολίες!

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Γιὰ μᾶς τοὺς Ὁρθοδόξους, αὐτὸς ὁ σταθερὸς προσανατολισμὸς τῆς ἱστορίας πρὸς τὸ μέλλον εἶναι πού μεταμορφώνει καὶ δίδει πραγματικὸ νόημα στὸν παρόντα καιρὸ. Ἀποτελεῖ ἀπάντηση στο ζήτημα τοῦ θανάτου καὶ γι' αὐτὸ ἀποτυπώθηκε μέ ἀπαράμιλλη εὐστοχία στο πάντα ἐπίκαιρο ἐπαναστατικὸ σύνθημα τῶν Ἀγωνιστῶν τοῦ 1821 «Ἐλευθερία ἢ Θάνατος». Ἡ πίστη ὅτι ἡ Ἱστορία πορεύεται ὄχι στὴν ἐπιστροφή της σέ ἕνα τέλειο παρελθόν ἀλλὰ σέ ἕνα ἐσχατολογικὸ μέλλον τὸ ὁποῖο τὴν ἀναμένει καὶ δέν δύναται νὰ ἀναιρέσει τὴν μνήμη του, ἦταν πού κράτησε ἀπροσκύνητους ἐπὶ 400 χρόνια τοὺς προγόνους μας ὑπὸ τὸν ὀθωμανικὸ ζυγὸ.

Ἡ ἀπελευθέρωση ἀπὸ τὴν ὅποια κοσμικὴ σκλαβιά προϋποθέτει τὴν πίστη ὅτι τὸ παρελθόν δέν μπορεῖ νὰ καθορίζει τὸν ἄνθρωπο. Γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴν πίστη τῆς Ἐκκλησίας μας, τὸν ἄνθρωπο μόνο το μέλλον μπορεῖ νὰ τὸν καθορίζει. Αὐτὸ εἶναι ἄλλωστε καὶ τὸ νόημα τῆς Μετανοίας.

Χρόνια πολλὰ, ἐλεύθερα, ἐν μετανοίᾳ καὶ χαρᾷ, ἐπ' ἐλπίδι τοῦ μέλλοντος αἰῶνος!

Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Καὶ ἡ περὶ Αὐτὸν Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Μήνυμα ἐπὶ τῇ Ἑορτῇ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου καὶ τῇ συμπληρώσει διακοσίων ἐτῶν ἀπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως τῆς 25ης Μαρτίου 1821.

Βιβλιοπαρουσίαση

Κωνσταντίνου Ἰ. Χολέβα

ΤΟ 1821 ΣΗΜΕΡΑ

Τὰ μηνύματα τοῦ 1821 καὶ τὰ σύγχρονα ἐθνικὰ θέματα

Ὁ ἐθισμὸς εἶναι ἡ δυσάρεστη καὶ ἡ ἀναπόφευκτη παρενέργεια τῆς μονότονης ἐπανάληψης πανηγυρικῶν λόγων, μουσικῶν καὶ χορευτικῶν ἐκδηλώσεων καὶ ἀπαγγελίας πεζῶν καὶ ποιητικῶν κειμένων σχετικῶν μέ τίς ἐθνικὲς ἐπετείες.

«Καὶ ταῦτα δεῖ πράττειν, κάκεῖνα μὴ ἀφιέναι» Ποιὰ εἶναι τὰ «κάκεῖνα»; Τὸ πῶς, τὸ γιατί, τὸ ποιὰ, τὸ ποιοί, τὸ μετὰ ταῦτα. Ἐξετάζοντας καὶ συνειδητοποιώντας τίς πιυχές αὐτῆς τῶν γεγονότων, καὶ μάλιστα ὅταν πρόκειται περὶ κρίσιμων ἐθνικῶν θεμάτων, στεκόμαστε ὑπεύθυνα καὶ μέ πλήρη αἴσθηση τῆς πραγματικότητας μπροστὰ στὴν Ἱστορία.

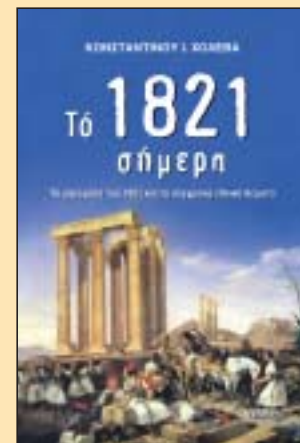
Σ' αὐτὴ τὴ βασικὴ παράμετρο τῶν ἐπετειῶν τὸ πόνημα «Τὸ 1821

σήμερα» τοῦ Κων/νου Ἰ. Χολέβα ἀποτελεῖ ἀπαραίτητη καὶ πολὺτιμη συμβολή. Χωρίζεται σέ τρεῖς ἐνόπτες: οἱ πρόδρομοι καὶ ἡ προετοιμασία, οἱ προσωπικότητες καὶ τὰ ἰδανικά τους, ἡ ἀνάδειξη καὶ ἡ ἐπικαιρότητα τοῦ 1821. Εἶναι προφανές ἀπὸ τοὺς τίτλους καὶ μόνο τῶν τριῶν ἐνοπέτων πόσο χρήσιμο βοήθημα εἶναι τὸ πόνημα τοῦ κ. Χολέβα.

Ἡ ἀπλότητα, ἡ σαφήνεια, οἱ ξεκάθαρες τοποθετήσεις, ἡ ἀποφυγὴ ἐντυπωσιακῶν ρητορισμῶν, ἡ συντομία τοῦ λόγου χαρακτηρίζουν τὰ «ἐν βραχεὶ λόγῳ», ἀλλὰ πυκνὰ σέ νοήματα καὶ ἰδέες κείμενα τοῦ βιβλίου. Ἀρετὲς πού τὸ κάνουν νὰ ξεχωρίζει.

ΧΡΙΣΤΟΣ Δ. ΞΕΝΑΚΗΣ

Τὸ βιβλίο κυκλοφορεῖ ἀπὸ τίς ἐκδόσεις «ΑΡΧΟΝΤΑΡΙΚΙ» σέ ὅλα τὰ κριτικὰ βιβλιοπωλεῖα καὶ στο βιβλιοπωλεῖο τῆς Ἰ. Μητροπόλεως Δημητριάδος «ΛΥΧΝΟΣ».

Ἡ Ἐκκλησία μας γιορτάζει τὸν Ἀγῶνα τῆς Ἐλευθερίας

ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ ΚΑΙ ΑΛΜΥΡΟΥ κ. ΙΓΝΑΤΙΟΥ

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος προετοιμάζεται καί ἐργάζεται γιὰ νὰ γιορτάσει τὴν ἐπέτειο τῶν διακοσίων ἐτῶν ἀπὸ τὴν Ἐπανάσταση τοῦ 1821 τὰ τελευταῖα δώδεκα χρόνια. Κατὰ τὴ διάρκεια αὐτῶν τῶν ἐτῶν πραγματοποιήθηκαν δέκα διεθνῆ Ἐπιστημονικά Συνέδρια μὲ ποικίλη καί πρωτότυπη θεματολογία, ὅπως Ἱστοριογραφία καί πηγές γιὰ τὴν ἐρμηνεία τοῦ 1821, ἡ ζωὴ τῶν ὑποδούλων στὴν Τουρκοκρατία, ἡ συμβολὴ τῆς Ἐκκλησίας στὴ διαφύλαξη τῆς Ἐθνικῆς ταυτότητος καί ἡ συμβολὴ τῶν Νεομαρτύρων καί τοῦ Ἁγίου Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ, ὁ Νεοελληνικὸς καί ὁ Εὐρωπαϊκὸς Διαφωτισμὸς, ὁ διεθνὴς περίγυρος καί ὁ Φιλελληνισμὸς κατὰ τὴν Ἐπανάσταση, πολεμικὲς συγκρούσεις καί τόποι καθγιασμοῦ τοῦ Ἀγῶνα, Φιλελεύθεροι θεσμοὶ τοῦ Ἀγῶνα τῆς Ἐπανάστασης, Μεγάλες προσωπικότητες τοῦ Ἀγῶνα, ὁμοψυχία-δικόνοια, τὰ οικονομικά τοῦ Ἀγῶνα, ἡ ἀναγνώριση τῆς Ἀνεξαρτησίας καί, τέλος, ἡ ἐπίδραση τοῦ '21 στὴ λογοτεχνία. Εἶναι εὐτυχὲς τὸ γεγονὸς τῆς ἔκδοσης τῶν Πρακτικῶν τῶν ὡς ἄνω Συνεδρίων σὲ δέκα καλαίσθητους καί πολυτελεῖς τόμους ἀπὸ τὶς ἐκδόσεις «Ἀρχονταρίκι» μὲ τὶς ἐξαιρετικὲς ἐπιστημονικὲς εἰσηγήσεις, πού συνιστοῦν μιά ἱστορικὴ βιβλιοθήκη σχετικὴ μὲ τὸν Ἀγῶνα τῆς Ἐλευθερίας, πολύτιμη γιὰ κάθε φιλόστορα ἐρευνητὴ.

Ἐπίσης, προετοιμάστηκαν μὲ μεγάλη ἐπιμέλεια καί μελέτη 261 ἐκδηλώσεις ἐπετειακοῦ χαρακτῆρα, λατρευτικὲς, ἐπιστημονικὲς καί πολιτιστικὲς, ἡ ὑλοποίηση τῶν ὁποίων ἤδη ξεκίνησε, μὲ τὴν ὀλοθυμὴ συνεργασία τοῦ συνόλου τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί ὑπὸ τὶς ἰδιάζουσες συνθήκες τῆς ἐνδημούσης πανδημίας. Τὸ πρόγραμμα τῶν Ἐκδηλώσεων βρίσκεται ἀναρτημένο στὸν ἰστότοπο www.ekklisia1821.gr, τὸν ὁποῖο δημιούργησε ἡ Ἱερά Σύνοδος εἰδικὰ γιὰ τὶς Συνοδικὲς καί Περιφερειακὲς δράσεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸ ἔτος 2021. Παράλληλα, κυοφοροῦνται συνεργασίες μὲ τὰ Ἀνώτατα Ἐκπαιδευτικὰ Ἰδρύματα, τὴν Τοπικὴ Αὐτοδιοίκηση καί ἄλλους Φορεῖς. Φορέας ὑλοποίησης, τόσο τῶν Ἐπιστημονικῶν Συνεδρίων, ὅσο καί τῶν ἐπετειακῶν ἐκδηλώσεων, εἶναι ἡ Εἰδικὴ Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ Πολιτιστικῆς Ταυτότητος, τῆς ὁποίας ἔχουμε τὴν τιμὴ νὰ προεδρεύουμε, πού στελεχώνουν Κληρικοί καί λαϊκοί, εἰδικοὶ ἐπιστήμονες καί ἐρευνητὲς, καταξιωμένοι μελετητὲς τοῦ ἱστορικοῦ βίου τῶν Ἑλλήνων.

Μὲ τὶς παραπάνω δράσεις ἡ Ἐκκλησία μας δέν ἐπιθυμεῖ νὰ ξαναγράψει τὴν ἱστορία. Ἀντιστέκεται, ὅμως, στὴν καλὰ ἐπιχειρούμενη ἐξαλλοίωσή της, στὴν ἀπροκάλυπτη παρερμηνεία της, στὴν ἐξόφθαλμη προσπάθεια ἰδεολογικοποίησής της, ὅσο καί στὴν ἐμμονικὴ ταύτιση τοῦ Ἀγῶνα τοῦ '21 μὲ ἄλλα ἐπαναστατικὰ κινήματα τῆς Εὐρώπης ἐμφορούμενα ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ Διαφωτισμοῦ. Ὁ Ἀγῶνας τῶν προγόνων μας δέν ἦταν ταξικὸς ἀλλὰ ἐθνικὸς καί ἱερός, ὅπως δια-

κήρυξαν οἱ Πληρεξούσιοι τῆς Α' Ἐθνοσυνέλευσης τῆς Ἐπιδάουρου. Ἦταν Ἀγῶνας ὑπὲρ βωμῶν καί ἐστιῶν, γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστη τὴν ἁγία καί τῆς πατρίδος τὴν ἐλευθερία, ὅπως διακήρυξαν οἱ ἴδιοι οἱ Ἀγωνιστὲς. Ἀρματολοί καί Κλέφτες, ραγιάδες καί κοτζαμπάσπδες, Δεσποτάδες, Παπάδες καί Καλόγεροι ἔγιναν ἓνα, ὁμόνοησαν μπροστὰ στὸν ἱερό πόθο τῆς ἐλευθερίας καί πέτυχαν αὐτὸ πού στά μάτια τῶν ὀρθολογιστῶν φαινόταν ἀκατόρθωτο. Οἱ ἐξαθλιωμένοι, οἱ ρακένδυτοι, οἱ πλημμελῶς ἐξοπλισμένοι, ἔχοντας στὸ χέρι τὸν Σταυρὸ καί στὴν καρδιά τὴν Πίστη, νίκησαν τὸν πανίσχυρο δυνάστη καί μετὰ ἀπὸ 400 ἢ καί 500, σὲ κάποιους τόπους, χρόνια σκλαβιάς καί τυραννίας, πέτυχαν τὸ ποθούμενο, ἀνέκτησαν τὴν ἐλευθερία, τὸ πολυτιμότερο ἀγαθό.

Δέν ξέρω ἂν ἡ ἱστορία ἔχει νὰ ἐπιδείξει τὸ παράδειγμα ἄλλου λαοῦ, ὁ ὁποῖος μετὰ ἀπὸ τόσο ἀιώνες σκλαβιάς καί καταπίεσης, μπόρεσε νὰ κρατήσει ἀκμαῖο καί ἀμετακίνητο τὸν προσανατολισμὸ τοῦ πρὸς τὴν Ἐλευθερία. Εἶναι ἐκκωφαντικὰ ἐντυπωσιακό, πῶς ἄνθρωποι πού δέν ἔζησαν ποτέ ἐλεύθερα, πού δὲ γνώριζαν τί θὰ πεῖ ἐλευθερία, πού ἡ «κανονικότητα» τῆς ζωῆς τους ἦταν ἡ σκλαβιά καί ἡ τυραννία, πού δέν εἶχαν στὰ χεῖλη τους τὴ γλυκεῖα γέυση τῆς ἐλευθερίας, πῶς ἀγωνίστηκαν γι' αὐτὴν καί τὴν κέρδισαν. Τὸ πέτυχαν χάρι στὴν κοινὴ τους Μητέρα, πού δέν ἔπαψε ποτέ, κάτω ἀπὸ τὴ μύτη τοῦ κατακτητῆ, νὰ ἐργάζεται μυστικά ἀλλὰ καί συστηματικά, γιὰ τὴν ἱερὴ ὥρα τοῦ Ἀγῶνα. Καί αὐτὴ ἡ Μητέρα ἦταν ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία, πού κατάφερε μὲ ἀγῶνες, μὲ ἀνείπωτες θυσίες, κενώνοντας, ἐπὶ αἰῶνες αὐτὴν, νὰ κρατήσει ζωντανὴ τὴν Ὁρθόδοξη πίστη, τὴν ἱστορικὴ αὐτοσυνειδησία, τὴν Ἑλληνικὴ γλῶσσα καί Παιδεία, μὴ ἐπιτρέποντας στὰ παιδιά της νὰ συμβιβαστοῦν μὲ τὴ σκλαβιά καί τὴ μαύρη τους μοῖρα. Ἡ Ἐκκλησία ἔσωσε τὸ Γένος. Γι' αὐτὸ ἡ θέση της στὸν ἱστορικὸ τοῦ βίου καί στὴν κοινωνικὴ πραγματικότητα, ἔκτοτε, δέν τῆς χαρίστηκε ἀπὸ κανένα, ἀλλὰ εἶναι καρπὸς τῶν ἀγῶνων καί τῶν θυσιῶν τῆς γιὰ τὴν ἀνάσταση τοῦ Γένους, γιὰ τὴν Ἐλευθερία καί τὴν Ἐθνικὴ μας Ἀνεξαρτησία.

Εἶναι, λοιπόν, αὐτὴ ἡ χρονία μιά ἐξαιρετικὴ εὐκαιρία νὰ θυμηθοῦμε, νὰ ἀναστοχαστοῦμε, νὰ διδαχθοῦμε ἀπὸ γεγονότα ἐκείνης τῆς ἐποχῆς. Καί, ὅπως διακήρυξε προσφάτως ἡ Ἱερά Σύνοδος, «εἶναι ἡ στιγμή νὰ τιμήσουμε τὸ αἷμα μας, νὰ κοιτάξουμε κατὰματα τὴν ἱστορία μας. Τούτη τὴν ἱστορία, πού λάμπρυνε τὸ ἔθνος μας στὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης. Τούτη τὴν δόξα, πού στεφανώνει τὶς θάλασσες καί τὴ γῆ μας. Τούτη τὴν πίστη, πού κρατεῖ ἀταλάντευτη τὴν ἐλπίδα ἀπὸ ἄκρη σ' ἄκρη αὐτοῦ τοῦ τόπου. Ἀπὸ τὴν Κρήτη ὡς τὴν Θράκη καί ἀπὸ τὴν Ἡπειρο ὡς τὴν μαρτυρικὴ μας Κύπρο. Μὲ γνώση γιὰ τὸ παρελθόν καί χριστιανικὴ βεβαιότητα γιὰ τὸ μέλλον, οἱ Μεγάλες Ὁρὲς τοῦ ἔθνους μᾶς ὀδηγοῦν!».

1821: Μιά Έπανάσταση μέ Έθνική καί Θρησ

Ιστορία είναι ή μελέτη τῶν πηγῶν. Σημασία ἔχει τί ἔγραψαν καί τί πίστευαν οἱ πρωταγωνιστές τοῦ 1821 καί ὄχι τί γράφουν σήμερα διάφοροι ἐρευνητές ἐπηρεασμένοι ἀπό σύγχρονες ἰδεολογικές προκαταλήψεις. Γιά τόν ἐθνικό καί θρησκευτικό χαρακτήρα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασος ἀψευδής μάρτυς εἶναι ή ἀκόλουθη συνομιλία τοῦ Θεοδώρου Κολοκοτρῶνη μέ τό Ἄγγλο Ναύαρχο Χάμιλτον:

« Ἡ ἐπανάστασις ή ἐδική μας δέν ὁμοιάζει μέ καμμιάν ἀπ' ὅσας γίνονται τήν σήμερον εἰς τήν Εὐρώπην. Τῆς Εὐρώπης αἱ ἐπαναστάσεις ἐναντίον τῆς διοικήσεως τῶν εἶναι ἐμφύλιος πόλεμος. Ὁ ἐδικός μας πόλεμος ἦτον ὁ πλέον δίκαιος, ἦτον ἔθνος μέ ἄλλο ἔθνος, ἦτον μέ ἓνα λαόν ὅπου ποτέ δέν ἠθέλησε νά ἀναγνωρισθῆ ὡς τοιοῦτος, οὔτε νά ὀρκισθῆ παρά μόνον ὅ,τι ἔκαμνεν ή βία. Οὔτε ὁ Σουλτάνος ἠθέλησε νά θεωρήσει τόν Ἑλληνικόν λαόν ὡς λαόν, ἀλλ' ὡς σκλάβους. Μίαν φοράν ὅταν ἐπύραμεν τό Ναύπλιον ἤλθε ὁ Ἄμιλτον νά μέ ἰδῆ. Μοῦ εἶπε ὅτι πρέπει οἱ Ἕλληνες νά ζητήσουν συμβιβασμόν, καί ή Ἄγγλία νά μεσιτεύσῃ. Ἐγώ τοῦ ἀποκρίθηκα, ὅτι αὐτό δέν γίνεται ποτέ, ἐλευθερία ἢ θάνατος. Ἐμεῖς Καπετάν Ἄμιλτον ποτέ συμβιβασμόν δέν ἐκάμαμεν μέ τούς Τούρκους. Ἄλλους ἔκοψε, ἄλλους σκλάβωσε μέ τό σπαθί καί ἄλλοι, καθώς ἐμεῖς, ἐζούσαμεν ἐλεύθεροι ἀπό γεννεά εἰς γεννεά. Ὁ βασιλεὺς μας ἐσκοτώθη, καμμία συνθήκη δέν ἔκαμε. Ἡ φρουρά του εἶχε παντοτεινό πόλεμον μέ τούς Τούρκους καί δύο φρουρία ἦτον πάντοτε ἀνυπότακτα. -Μέ εἶπε, ποία εἶναι ή βασιλική φρουρά του, ποία εἶναι τά φρουρία. - Ἡ φρουρά τοῦ Βασιλέως μας εἶναι οἱ λεγόμενοι Κλέφται, τά φρουρία ή Μάνη καί τό Σούλι καί τά βουνά. Ἔτσι δέν μέ ὠμίλησε πλέον». (Θεοδώρου Κολοκοτρῶνη, Διήγησις Συμβάντων τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς ἀπό τά 1770

ἕως τά 1836. Ἄθηναι 1846, σελ. 190).

Ο Θ. Κολοκοτρῶνης, λοιπόν, ἓνας ἐκ τῶν πρωτεργατῶν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασος, ἀποσαφηνίζει ὅτι τό 1821 δέν ἔχει ἰδεολογική ὁμοιότητα μέ κοινωνικά κινήματα, ὅπως ἦταν ή Γαλλική Ἐπανάσταση τοῦ 1789. Οἱ Ἕλληνες, δηλώνει ὁ Γέρος τοῦ Μοριά, ἀγωνίσθηκαν κατά ἀλλοεθνοῦς ἐχθροῦ, ἐνῶ οἱ Γάλλοι ἐξεγέρθηκαν κατά τῆς γαλλικῆς ἐξουσίας γιά κοινωνικούς λόγους. Ἐπί πλέον τά λόγια τοῦ Κολοκοτρῶνη ὑπογραμμίζουν καί τή σπουδαιότητα τῆς Μεγάλης Ἰδέας ὡς τοῦ πνευματικοῦ καί πολιτικοῦ προσανατολισμοῦ τῶν Ἑλλήνων. Ὁ Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος θεωρεῖται ἀκόμη (370 χρόνια μετά τή θυσία του) ὡς ὁ βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων, οἱ κλέφτες καί οἱ ἀρματολοί συνεχίζουν τήν ἀπροσκύνητη στάση του. Τό ἔθνος ἔχει συνείδηση συνέχειας, ή ἀπελευθέρωση τῆς Κωνσταντινουπόλεως καί τῶν ἐδαφῶν τῆς Ρωμανίας/ Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας εἶναι τό ἰδανικό πού ξεσηκώνει τούς Ἕλληνες. Οἱ ἐπισημάνσεις αὐτές τοῦ Κολοκοτρῶνη καταδεικνύουν ὅτι ναι, μέν, κάποιοι Ἕλληνες λόγιοι ἐπηρεάσθηκαν ἀπό τόν Εὐρωπαϊκό Διαφωτισμό, ὅμως ή κυριώτερη κινητήριος δύναμη τοῦ 1821 καί τῶν προηγηθειῶν ἐξεγέρσεων ἦταν ή Ἑλληνορθόδοξη Μεγάλη Ἰδέα: «Νά ξαναφτιάξουμε τό Ρωμαίικο».

Στή Μεγάλη Ἑλληνική Ἐπανάσταση ἔλαβαν μέρος πλούσιοι καί φτωχοί, πρόκριτοι (κοτσαμπάσπδες) καί ἀγρότες, πλοίαρχοι καί ναῦτες, κληρικοί καί λαϊκοί. Οἱ ἀδελφοί Ἀλέξανδρος καί Δημήτριος Ὑψηλάντης ἦσαν πάμπλουτοι καί ἔδωσαν τά πάντα γιά τήν Ἐλευθερία τοῦ ἔθνους. Ἡ Μαντώ Μαυρογένους ἀπό τή Μύκονο δαπάνησε ὅλη τήν περιουσία της ὑπέρ τῆς Ἐπανάστασος. Ὁ πλούσιος ἔμπορος Ἐμμανουήλ Παππᾶς ἀπό τίς Σέρρες ἄφησε τίς ἐπιτυχημένες ἐπιχειρήσεις πού εἶχε στή Βιέννη καί κατέβηκε στήν ἐπαναστατημένη Ἑλλάδα μαζί μέ τούς γιούς του. Ἐσπῆκωσε τή Χαλκιδική καί τό Ἅγιον Ὄρος καί πέθανε ἀπό φυσικό θάνατο ὅταν εἶδε ὅτι ή Ἐπανάσταση κατεπνίγη στή Μακεδονία. Δέν ἦταν, λοιπόν, μία ἐξεγερση φτωχῶν κατά πλουσίων ἀλλά μία πανελλήνια καί παλλαϊκή Ἐπανάσταση μέ ἑλληνορθόδοξο χαρακτήρα. Ἦταν μία ἐθνικο-

ΚΕΥΤΙΚΗ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ

ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΧΟΛΕΒΑ, ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΣ

θρησκευτική εξέγερση για την εκδίωξη των αλλοθρήσκων κατακτητών και τη δημιουργία ελευθέρου ελληνικού κράτους.

Τόν εθνικό και θρησκευτικό χαρακτήρα της Έπαναστάσεως του 1821 αποδεικνύουν και οι πρώτες Διακηρύξεις των αγωνιζομένων Έλλήνων:

‘Η Α΄ Έθνική Συνέλευση της ‘Επιδαύρου διακήρυξε την 1.1.1822 ότι: «*Ο Λαός της Ελλάδος έλαβε τα όπλα και δέν ζητεί διά των όπλων παρά την δόξαν και την λαμπρότητα της του Χριστού ‘Εκκλησίας, ή οποία μετά του Ιερού αυτής κλήρου κατεδιώκετο και κατεφρονεΐτο.*»

‘Η Γ΄ Έθνική Συνέλευσις, ή οποία εργάστηκε κυρίως στην Τροιζήνα τό 1826-1827, βροντοφώναξε προς τούς ελευθέρους λαούς: «*Ω, Χριστιανοί, ούτε ήτο ούτε είναι δυνατόν να πειθαρχήσωμεν δεσποζόμενοι από τούς θρησκομανείς Μωαμεθανούς, οι οποίοι κατεξέσχισον και κατεπάτουν τας άγίας εικόνας, κατεδαφίζον τούς Ιερούς ναούς, κατεφρόνουν τό ‘Ιερατεϊον, ύβρίζοντες τό θεϊον όνομα του ‘Ιησού... ‘Ο πόλεμός μας δέν είναι επιθετικός, είναι άμυντικός, είναι πόλεμος της Δικαιοσύνης κατά της άδικίας...*».

Είναι επίσης χαρακτηριστικό των ελληνορθόδοξων ιδανικών των αγωνιστών ότι όλα τά Συντάγματα των Έθνικών Συνελεύσεων δηλώνουν ότι νόμοι του ελληνικού κράτους θά είναι οι Νόμοι «*των Χριστιανών ήμων Αυτοκρατόρων*» δηλαδή των Βυζαντινών. Οι Έλληνες του 1821 πίστευαν ακράδαντα στή διαχρονική συνέχεια του Έλληνισμού και αισθάνονταν συνεχιστές της ‘Αρχαίας Ελλάδος και του Βυζαντίου (Ρωμανίας). Σέ έφημερίδα της Τεργέστης δημοσιεύθηκε τό 1821 ή προκήρυξη του Σαλώνων ‘Ησαΐα και του ‘Αθανασίου Διάκου, οι οποίοι έκαναν σαφές ότι αγωνίζονται «*για τόν Χριστό και για τόν Λεωνίδα*». ‘Ορθοδοξία και Έλληνισμός μαζί. Μπορεί κατά τη διάρκεια της Έπαναστάσεως να εμφανίσθηκαν και φαινόμενα τοπικισμού ή έγωιστικών φιλοδοξιών, αυτά όμως τά γεγονότα δέν είχαν σχέση με ταξικές διεκδικήσεις. •

Αΐώνια ευγνωμοσύνη!

ΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΕΠΙΦΑΝΙΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, ΙΕΡΟΚΥΡΗΚΟΣ Ι. Μ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Ο ‘Αγιος Κοσμάς ο Αιτωλός υπήρξε μία ξεχωριστή και λαμπρή προσωπικότητα της προεπαναστατικής Ελλάδας, που διαδραμάτισε ευεργετικό ρόλο για τό δούλον Έθνος. ‘Αγιορείτης ‘Ιερομόναχος ών, εγκατέλειψε την ασφάλεια της Μονής Φιλοθέου, περιήλθε τη σκλαβωμένη Ελλάδα τέσσερις φορές, για να ανορθώσει τό φρόνημα και να στηρίξει τόν χειμαζόμενο λαό. Είχε διαπιστώσει την ήθική εξασθλίωση, την άπαιδευσία, τό πολιτιστικό έλλειμμα και έπετέλεσε έργο ιεραποστολικό, για να στηρίξει τά τρία βασικά στοιχεία της ελληνορθόδοξης ταυτότητας, που γέννησαν την Έπανάσταση.

Τό πρώτο στοιχείο ήταν ή ορθόδοξη πίστη. Στην εποχή του ‘Αγίου Κοσμά και όχι μόνο, καταγράφονται από τούς ιστορικούς οι βίαιοι εξισλαμισμοί, ή βίαιη προσπάθεια των κατακτητών να αλλοιώσουν την ορθόδοξη πίστη, κυρίως στα μικρά παιδιά, προκειμένου να τά κάνουν όργανα εναντίον της πατρίδος τους, των γονέων τους, της ελληνικής και ορθόδοξης αυτοσυνειδησίας του Γένους. Γι’ αυτό και ο ‘Αγιος Κοσμάς έκανε τά πάντα για να ανορθώσει την πίστη, να εμπνεύσει στους σκλαβωμένους την άγάπη για τόν Χριστό και την ορθόδοξη παράδοση. Ήταν ή εποχή που ή ‘Εκκλησία άξιόθηκε να άναδείξει τό νέφος των Νεομαρτύρων, οι οποίοι αντιστάθηκαν με σθένος στην προσπάθεια του βίαιου εξισλαμισμού και λειτούργησαν ως πνευματικό άνάχωμα στην αλλοίωση του εθνικού φρονήματος.

Τό δεύτερο στοιχείο, που διέσωσε ο Κοσμάς ο Αιτωλός, ήταν ή άγάπη για την Ελλάδα. Συμπληρώνονταν, ήδη, τρεις αιώνες σκλαβιάς. Αυτό σημαίνει ότι γενεές γενεών γεννήθηκαν, έζησαν και πέθαναν σκλαβωμένες. Δέν γνώρισαν ποτέ τί θά πεί ελευθερία, δέν πίστευαν ότι ή Ελλάδα θά μπορούσε να ύπάρξει άδούλωτη. Είχαν προσαρμοστεί στην έμπειρία του ραγιαδισμού. ‘Ο ‘Αγιος Κοσμάς τούς διδάξε τό ένδοξο, όσο και μαρτυρικό παρελθόν, μιας πατρίδας που φώτισε την οικουμένη, με τόν πολιτισμό, την πίστη, τη φιλοσοφία, τη δημοκρατία. Έτσι, αναθέρμανε στις ψυχές των ραγιαδών την άγάπη για την πατρίδα, που ζωογόνησε τόν πόθο για την ελευθερία και όδήγησε, λίγα χρόνια μετά, στή μεγάλη επανάσταση του 1821.

Τό τρίτο στοιχείο της ελληνορθόδοξης ταυτότητας πάνω στο όποιο εργάστηκε ο ‘Αγιος Κοσμάς ήταν ή ελληνική Παιδεία. ‘Απόλυτη άπαιδευσία διέκρινε την εποχή του. ‘Οπου κήρυξε, σε πόλεις και χωριά, ίδρυσε σχολεία, περισσότερα από 200, κάτω από την μύτη των Τούρκων. Τό όραμά του ήταν ή Παιδεία να μορφώνει στις καρδιές των παιδιών τόν ‘Ιησού Χριστό. «*Χριστός και ψυχή σάς χρειάζονται*». Αυτό ήταν τό σύνθημά του. Πίστευε πως μόνον έτσι ο άνθρωπος μορφώνεται πραγματικά, διαμορφώνει δηλαδή μέσα του τά στοιχεία που τόν καθιστούν όντως άνθρωπο, φιλότιμο και φιλόθεο. ‘Η θύραθεν Παιδεία δέν αποκλειόταν από τόν ‘Αγιο Κοσμά αλλά έρχόταν μετά τη διαμόρφωση του Χριστού στις παιδικές ψυχές.

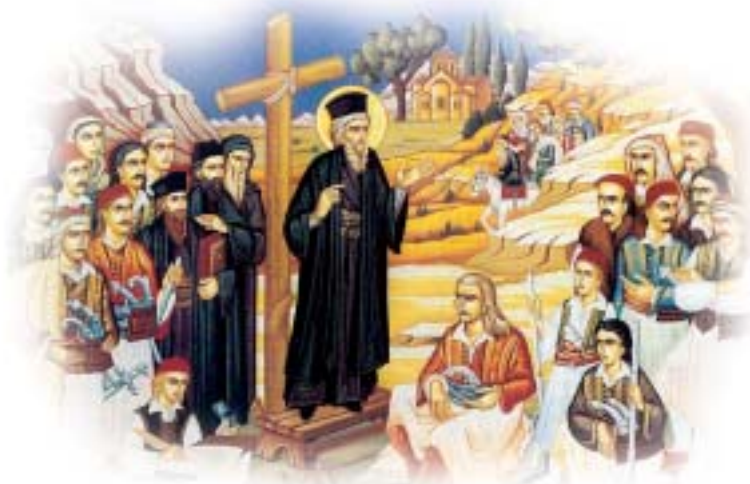
‘Οσο ή ελληνική Παιδεία διαπνεόταν απ’ αυτές τις άρχές, διατηρήθηκε σε ύψηλότατα επίπεδα. ‘Από τη στιγμή, όμως, που άρχισαν, σταδιακά και συστηματικά, να ύπονομεύονται και να εξωθούνται στο περιθώριο, τότε αυτή υπέστη και έξακολουθεί να ύφίσταται φθορά, έκπτωση, έξαχρείωση και έξασθλίωση. ‘Αν θέλουμε να διασώσουμε την Παιδεία, πρέπει να την αναγεννήσουμε στα νάματα που ο ‘Αγιος Κοσμάς ο Αιτωλός διδάξε και μετέδωσε στή νέα γενιά της εποχής του. Νά της ξαναδώσουμε, όχι άπλως τό πνεύμα, αλλά τό ‘Αγιο Πνεύμα. Νά μορφώσουμε στις καρδιές των μικρών παιδιών τό πρόσωπο του ‘Ιησού Χριστού. Δέν ύπάρχει ή πολυτέλεια έξωσης του ορθόδοξου ήθους από την ελληνική Παιδεία. Δέν συνιστά προοδευτισμό αυτό αλλά ευτελή και επικίνδυνη ιδεοληψία. Νά ξαναφέρουμε τόν Χριστό στα σχολεία μας και οι δάσκαλοι και οι καθηγητές να εμπνευστούν από τά διδάγματα αυτού του ‘Αγίου προκατόχου τους, γιατί ο ‘Αγιος Κοσμάς ήταν ένας μεγάλος και άκατάβλητος δάσκαλος και καθηγητής της εποχής του. Και να ακολουθήσουν τά δικά του βήματα, προκειμένου να άναγκαιώσουν την παρακμαϊκή πορεία της ελληνικής Παιδείας.

‘Ολα όσα έπραξε ο ‘Αγιος Κοσμάς για την Παιδεία, την Πίστη, τη φιλοπατρία, τά σφράγισε με τό αίμα του, άποκτώντας την πολυτίμητη ιδιότητα του ‘Εθνοϊερομάρτυρος. Δικαίως δέ τόν άνέδειξαν και στο επίπεδο του ‘Ισαποστόλου, στο όποιο ή ‘Εκκλησία τόν κατέταξε και των μεγάλων Διδάχων του Γένους και ευεργετών του Έθνους, όπου ή πατρίδα τόν τοποθέτησε. Γι’ αυτό, «*πρέπει να νιώθει προνομιούχος ο ευσεβής λαός μας, γιατί, μέσα απ’ τά σπλάχνα του, ξεπήδησε ο άσυμβίβαστος και όρμητικός καλόγερος, που τάραξε τά νερά της άγνοιας, καθοδήγησε τις ψυχές στον Χριστό, άνοιξε σχολεία και φώτισε τό υπόδουλο Γένος, όσο κανένας άλλος. Του όφείλουμε αΐωνια ευγνωμοσύνη...*»¹. •

1. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ, ‘Αρχιεπίσκοπος ‘Αθηνών & πάσης Ελλάδος, «*Κοσμάς ο Αιτωλός*», ‘Αθήνα, (κ.κ.), σ. 5.

‘Η Έκκλησία πρό και κατά

Συνιστά θαυμαστό φαινόμενο στα παγκόσμια χρονικά, πώς ένας λαός, μετά από τόσους αιώνες σκλαβιάς και τυραννίας, δέν αφομοιώθηκε από τόν κατακτητή του και διατήρησε σταθερό τόν προσανατολισμό του προς τήν Έλευθερία. Ο παράγοντας πού κράτησε τό κερύ τής ελπίδας αναμμένο και συνέβαλε, ώστε ό σκλάβος λαός νά μίν ξεχάσει τό παρελθόν του, νά μή συμβιβαστεί μέ τή μαύρη μοίρα του αλλά νά προτιμήσει τόν θάνατο από μιά σκλαβωμένη και άτιμασμένη ζωή, ήταν ή Έκκλησία του Χριστού, ή συμβολή τής οποίας στην Έθνική μας Παλιγγενεσία ήταν καθοριστική και σωτήρια.

Μετά τήν Άλωση τής Πόλης, ό Πορθητής απέδωσε στον Πατριάρχη έθναρχικά προνόμια, μέ σκοπό τόν καλύτερο έλεγχο των υποδούλων, επιβάλλοντας, όμως, στον ήγέτη του Γένους καθεστώς ιδιότυπης αιχμαλωσίας. Μπορεί, βέβαια, ή ρύθμιση των σχέσεων τής Έθναρχούσης Έκκλησίας μέ τόν κατακτητή νά συνέβαλε στην επιβίωση τής ρωμαϊκής κοινότητας, ή κατάσταση, όμως, παρέμενε τραγική. Ο παπά Γιώργης Μεταλληνός έχει γράψει γιά τς συνεχείς ταπεινώσεις των Χριστιανών, γιά τή διαμορφωθείσα νοοτροπία του ραγιαδισμού, γιά τή δημογραφική και πολιτιστική αίμορραγία, στην οποία καταλυτικά συνέβαλαν οι άλλοπαλληλοι εξισλαμισμοί και τό παιδομάζωμα. Οι Τούρκοι απέβλεπαν στην άπώλεια τής θρησκευτικής ταυτότητας, πού ήταν ό πιο σύντομος δρόμος γιά τή εξαλλοίωση τής εθνικής συνείδησης.

Η Έκκλησία, μπροστά στον κίνδυνο τής εξαφάνισης του ρωμαϊκού Γένους, δημιούργησε τς πνευματικές προϋποθέσεις τής Έπανάστασης, κρατώντας ζωντανά τά Έλληνορθόδοξα ιδανικά σ' όλη τή διάρκεια τής Τουρκοκρατίας. Διαμόρφωσε τά πνευματικά θεμέλια του 1821. Ως ήγέτιδα δύναμη των υποδούλων ανέλαβε τό έργο τής πνευματικής τους αντίστασης και τής ήθικής τους θωράκισης, διαφυλάσσοντας τήν πίστη και τήν εθνική συνείδηση και διασώζοντας τήν Έλληνική Παιδεία. Δέν υστέρησε, βέβαια, στην προσφορά αίματος, κατά τά προεπαναστατικά κινήματα, αναλαμβάνοντας, τελικά, ενεργό συμμετοχή και ήγυτική ευθύνη στην Έπανάσταση του 1821.

Η Έκκλησία άγωνίσθηκε γιά νά σταματήσουν οι προσχωρήσεις Όρθοδόξων στο Ίσλαμ. Στελέχη της, όπως ό Νεκτάριος Τέρπος και ό Άγιος Κοσμάς ό Αιτωλός, έδωσαν τήν πνευματική μάχη γιά νά αποτρέψουν τόν εξισλαμισμό των Ρωμηών και νά διατηρήσουν τήν ελληνικότητα τής γλώσσας και τής εθνικής συνείδησης. Βέβαια, ή κορυφαία πράξη αντίστασης στα κύματα του εξισλαμισμού ήταν ή θυσία των Άγίων Νεομάρτυρων. Οι Νεομάρτυρες ενσαρκώνουν τήν ελληνορθόδοξη παράδοση και άποδεικνύουν τή συμμετοχή του Ράσου στην αντίστασή τους, όπως και τήν ένότητα του Γένους έναντίον του Τυράννου.

Καθοριστικό ρόλο στη διαφύλαξη τής πίστης και τής εθνικής συνείδησης διεδραμάτισε ή λειτουργία τής ένοριακής ζωής. Τά Ίερά Μυστήρια, τά πανηγύρια, ήταν λόγιοι κοινωνικής σύναξης ένωτικού χαρακτήρα, πού παρείχαν ανεξάντλητη δύναμη, ελπίδα, ένίσχυση των ψυχών, άκμαιοτητα του λαϊκού φρονήματος.

Η πνευματική αντίσταση τής Έκκλησίας στα χρόνια τής δουλείας επεκτάθηκε και στη διάσωση τής Παιδείας, γεγονός πού συνέβαλε άποφασιστικά στο νά παραμείνει άταλάντευτος ό προσανατολισμός του Γένους προς τήν Έλευθερία. Οι περισσότεροι, μάλιστα, διδάσκαλοι τήν περίοδο τής Τουρκοκρατίας ήταν λόγιοι αλλά και άπλοιοι Κληρικοί, πού άναδείχθηκαν οι κύριοι φορείς τής Έλληνικής Παιδείας και των εθνικών παραδόσεων.

Πολλοί ισχυρίζονται σήμερα ότι οι Τούρκοι δέν έμπόδισαν τήν εκπαίδευση των ραγιαδών. Η αλήθεια είναι ότι δέν υπήρξε κάποια σταθερή και ένιαία «εκπαιδευτική πολιτική» εκ μέρους τής Πύλης. Όλα εξαρτιόνταν από τς όρέξεις των τοπικών μπέηδων και τά μπαζίσια πού άποσπούσαν από τους σκλαβωμένους. Έτσι, τό υπόδουλο Γένος βρισκόταν μπροστά στο φάσμα τής εκπαιδευτικής καθίζησης και τής πολιτιστικής καταστροφής. Η Έκκλησία διέσωσε τήν Παιδεία μέ τά «άνώτερα» σχολεία, πού ό Πατριάρχης Ίερεμίας ό Τρανός ίδρυσε σε όνομαστά άστικά κέντρα αλλά και τά «κοινά», πού λειτουργούσαν στους νάρθηκες των Ναών και των Μοναστηριών μέ βιβλία τήν Όκτώηχο, τό Όρολόγιο και τόν Άπόστολο. Οι άπλοιοι Παπάδες και Καλόγεροι φρόντισαν νά κρατήσουν ζωντανή στη συνείδηση των ραγιαδών τήν ένδοξη και ύψηλή τους καταγωγή, τήν οποία όφειλαν νά διαφυλάξουν και διασώσουν από τήν λήθη και τήν παρακμή. Η Έκκλησία διέσωσε τήν Παιδεία και μέ τά στοχοποιημένα Κρυφά Σχολεία, πού λειτουργούσαν κάτω από τήν μύτη των Τούρκων σε τόπους και χρόνους πού κάθε μορφή εκπαίδευσης ήταν άπαγορευτική. Είναι γνωστό, επίσης, τό εκπαιδευτικό έργο του Άγίου Κοσμά του Αιτωλού, ή προσφορά του όποιου υπήρξε γιγάντια. Μέ τό τείχος των σχολείων πού ίδρυσε σταμάτησε τόν εξισλαμισμό του Γένους και τό κύμα του άφελληνισμού του.

Η Έκκλησία διέσωσε τήν ελληνορθόδοξη αυτοσυνείδηση, χωρίς τήν οποία δέν θα ώριμάζε ποτέ στη σκέψη των υποδούλων τό όραμα τής έλευθερίας, πού μετουσιώθηκε στην Έπανάσταση του '21. Άλλά δέν δίτασε νά κύσει και τό αίμα των στελεχών της, όταν οι περιστάσεις τό άπαιτούσαν. Μάλιστα, συμμετείχε ενεργά και καθοδηγητικά σε όλα τά προεπαναστατικά κινήματα. Οι περισσότεροι Ίεράρχες Της υπήρξαν μέλη τής Φιλικής Έταιρείας, άκόμα και ό Πατριάρχης Γρηγόριος Ε΄. Πάμπολλοι εκ αυτών συμμετείχαν ενεργά στις πολεμικές επιχειρήσεις, ενώ πλθθος Κληρικών έμειναν στην

τὴν Ἐπανάσταση τοῦ '21

ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ ΚΑΙ ΑΛΜΥΡΟΥ κ. ΙΓΝΑΤΙΟΥ

ιστορία γιὰ τὴν ἥρωική του θυσία στὰ πεδία τῶν μαχῶν. Κατὰ τὸν Φωτάκο, γραμματικό τοῦ Κολοκοτρώνη καὶ μία ἀπὸ τὶς πρωτογενεῖς πηγές τοῦ Ἀγῶνα, «πρῶτος ὁ κλῆρος ἐφάνη εἰς τὸν ἀγῶνα μὲ τὸν σταυρόν καὶ μὲ τὴν σπάθην εἰς τὰς χεῖρας διὰ νὰ σώσῃ τὸ πλανημένον ποίμνιον καὶ ὀδηγήσῃ αὐτὸ εἰς τὴν ἐλευθερίαν τοῦ φυσικῶς, πολιτικῶς καὶ θρησκευτικῶς...».

Ἐπὶ τὴν ἀσφαλῶς καὶ οἱ ἐπικριτές τοῦ Κλήρου, πού ἀρνοῦνται τὴ συμμετοχὴ του στὴν Ἐπανάσταση. Ὅλοι τους προσεγγίζουν τὰ ἱστορικά γεγονότα μὲ ἰδιοτελῆ κριτήρια, προτάσσοντας τὴν ἐξυπρέπηση τῶν ἰδεολογικῶν τους στοχεύσεων καὶ ἀγκυλώσεων, πού διακρίνονται ἀπὸ ξεκάθαρο ἀντικληρικαλισμὸ καὶ περιπίπτουν στὸν ἀπαράδεκτο ἱστορικὸ ἀναχρονισμό, ἀφοῦ προσεγγίζουν τὰ ἱστορικά γεγονότα μὲ τὰ σημερινὰ κριτήρια καὶ δεδομένα καὶ ὄχι μὲ τὰ ἀντίστοιχα τῆς ἐποχῆς πού ἔλαβαν χώρα. Μία τέτοια προσέγγιση, ὅμως, εἶναι ἐπιπόλαιη, ἄδικη καὶ ἀντιεπιστημονική. Τὸ πλέον ἐπίσημο θύμα τῆς ἱστορικῆς αὐτῆς ἀδιαλλαγῆς εἶναι ὁ μαρτυρικός Πατριάρχης Γρηγόριος ὁ Ε΄, ἐξαιτίας τοῦ περιβόητου ἀφορισμοῦ τῆς Ἐπανάστασης, καθαρὰ προσχηματικῶς.

Ἡ ἐπίμονη προσπάθεια ἀποδόμησής του φανερώνει μῖσος γιὰ τὴν Ἐκκλησία καὶ τὸ μῖσος ποτέ δέν ὑπῆρξε ἀντικειμενικός ἐρμηνευτὴς τῆς ἱστορίας. «Ἀνῆκει τιμὴ καὶ δόξα», κατὰ τὸν Ἀκαδημαϊκὸ Κωνσταντῖνο Δεσποτόπουλο, «στὸν Πατριάρχη Γρηγόριο τὸν Ε΄ γιὰ τὴ σωστικὴ τοῦ ὑπόδουλου Γένους ἀπόφασή του νὰ προβεῖ σὲ ἀποκέρυξη τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821. Ἀλίμονο γιὰ τὸ Γένος τῶν Ἑλλήνων, ἂν δέν εἶχε τότε ὁ Πατριάρχης τὸ ἠθικὸ σθένος καὶ τὴ συναίσθηση τοῦ καθήκοντος νὰ προβεῖ στὴν ἐπώδυνη αὐτὴ ἀποκέρυξη... Ἐξάλλου, ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἐπαναστάσεως Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης εἶχε διαμνύσει ἀπὸ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1821 πρὸς τὸν Θεόδωρο Κολοκοτρώνη ὅτι ἐνδέχεται ὁ Πατριάρχης νὰ προβεῖ σὲ ἀποκέρυξη τῆς Ἐπαναστάσεως, γιὰ νὰ προστατεύσει τοὺς Ἕλληνας τῶν

μὴ ἐπαναστατημένων περιοχῶν, ἀλλὰ ὅτι βέβαια ἢ ἀποκέρυξη αὐτὴ δέν θὰ ἐκφράζει τὸ πραγματικὸ φρόνημά του». Ὁ Πατριάρχης Γρηγόριος ὁ Ε΄, μὲ τὴν ἠθικὴ ἐγρηγόρησή του, τὴν εὐθυκρίσιάν του καὶ τὴν αὐτοθυσίαν του, ἔσωσε τὸ Γένος τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ τὸν ἐπικείμενον τότε ἀφανισμό, μὲ κόστος τὴν ἴδιαν τὴν ζωὴν!

Ἀπὸ τὰ παραπάνω γίνεται ἀντιληπτό ὅτι ἡ θέση τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἱεροῦ Κλήρου στὴν Ἑλλάδα δέν τῆς χάριστηκε ἀπὸ κανένα. Ὑπῆρξε καὶ εἶναι ἡ φυσικὴ ἀπόρροια τῶν ἀγῶνων καὶ τῶν θυσιῶν τῆς σέ καιροῦς πολέμου ἀλλὰ καὶ τῆς κένωσής τῆς ἐν καιρῷ εἰρήνης. Δέν κάμπτεται ἀπὸ τὴν ἀνιστόρητη προπαγάνδα τῶν ἐπικριτῶν τῆς, οὔτε συντρίβεται ἀπὸ τὰ ἀνομήματα ἐνίων στελεχῶν τῆς. Ἡ Ἐκκλησία, ὡς Σῶμα τοῦ Χριστοῦ καὶ φιλόστοργος Μητέρα τοῦ λαοῦ, πορεύεται στὸν χρόνο, θέτοντας ἑαυτὴν στὴ διακονία τοῦ Γένους, διακονία ἀδιάκοπη, ταπεινὴ, ἀθόρυβη, μαρτυρικὴ καὶ πάνω ἀπ' ὅλα ἀφατρίαστη, ἀκομμάτιστη καὶ ἀληθινὰ ἐθνική. ●

Ἄρθρο στὴν ἐφημερίδα «ΤΟ ΠΑΡΟΝ» τῆς 21ης Φεβρουαρίου 2021.

Βιβλιοπαρουσίαση

Πρωτοπρεσβυτέρου Θεοδώρου Μπατάκα

«ΚΑΘ' ΟΔΟΝ»

Ἐνα ἀκόμα ἀπόσταγμα τῆς πολύκαρπης καὶ καλλίκαρπης ἱερατικῆς του διακονίας μᾶς προσφέρει ὁ ἀγαπητὸς ἀδελφός καὶ συλλειτουργός π. Θεόδωρος Μπατάκας, μέσα ἀπὸ τὸ νέο βιβλίον του μὲ τίτλο «Καθ' ὁδόν» καὶ ὑπότιτλο «105 στιγμιότυπα ἱερατικῆς διακονίας». Τὸ βιβλίον τοῦ Προέδρου τοῦ Σ.Σ.Κ. Βόλου «Ὁ Ἐσταυρωμένος» καὶ Ἐφημερίου τοῦ Μητροπολιτικοῦ μας Ναοῦ, τὸ ὁποῖο ἀφιερώνεται στὸν Πνευματικὸ Πατέρα τοῦ συγγραφέως, Πανιερώτατο Μητροπολίτη Θερμοπυλῶν κ. Ἰωάννη, Ἠγούμενο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πεντέλης, προλογίζει ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Χαλκίδος κ. Χρυσόστομος, συσπουδαστὴς τοῦ συγγραφέως στὴ Ριζάρειο Ἐκκλησιαστικὴ Σχολή, ὁ ὁποῖος ἐπισημαίνει ὅτι ὁ π. Θεόδωρος βαδίζει μὲ εὐθύνη καὶ συνέπεια τόσα χρόνια τὴν ὁδὸ τῆς ἱερωσύνης «καὶ ἀγωνίζεται νὰ ὑπηρετῇ καὶ νὰ οἰκοδομῇ τὶς ψυχές πού ὁ Θεὸς τοῦ ἐμπιστεύτηκε διὰ τοῦ Ἐπισκόπου του».

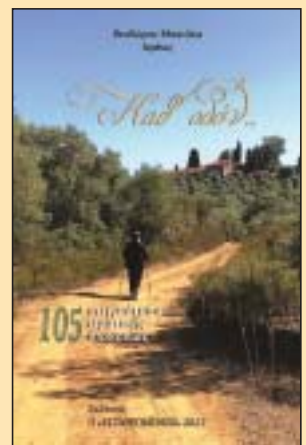
Στὰ πέντε μέρη τοῦ βιβλίου ὁ ἀναγνώστης συναντᾷ ἀληθινὰ βιώματα καὶ περιστατικὰ ἀπὸ τὴν ἱερατικὴ διακονία τοῦ συγγραφέως, μέσα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀποδεικνύεται περίτρανα ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν ἄνθρωπον, ὁ σκοπὸς τῶν δοκιμασιῶν στὴ ζωὴ μας, ἡ φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου, ὅπως

διαχέεται διὰ τῶν Ἱερῶν Μυστηρίων, τὰ εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα τῆς ὑπακοῆς στὸν Πνευματικὸ Πατέρα, ἡ ἀναγκαιότητα τῆς ἀλληλεγγύης μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, οἱ ἔκτακτες ἐπεμβάσεις τοῦ Θεοῦ, ἡ δύναμη τῆς προσευχῆς, ἡ ἐλπίδα τῆς μετανοίας, ἡ ποικίλη προσφορά τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινότητος. Συναντᾷ ἐπίσης ἐμπειρίες ἀπὸ τὸ κολαστήριο τῆς φυλακῆς, τὴν περιπέτεια τῶν ἀποφυλακισθέντων καὶ τῶν οἰκογενειῶν τους, πού ὁ π. Θεόδωρος διακονεῖ μὲ ἀξέπεραστη συνέπεια ἐπὶ εἰκοσιπέντε ὁλόκληρα χρόνια.

Ὁ τίτλος τοῦ βιβλίου «Καθ' ὁδόν» παρουσιάζει οὐσιαστικὰ τὴν ἱερατικὴ πορεία πρὸς τὴ Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν ἀλλὰ καὶ τὴν ποιμαντικὴ φροντίδα τοῦ π. Θεοδώρου γιὰ τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ, κατὰ τὰ 42 μέχρι σήμερα χρόνια τῆς θεοφιλοῦς διακονίας του.

Συστίνουμε ἀνεπιφύλακτα τὸ βιβλίον στοὺς ἀγαπητοὺς ἀδελφούς, ἔχοντας τὴ βεβαιότητα ὅτι πολλὰ θὰ ὠφεληθοῦν ἀπὸ τὴ μελέτη του καὶ θὰ ἐκτιμήσουν ἔτι περαιτέρω τὴ σπουδαιότητα καὶ τὴν ἀξία τοῦ ἀληθινοῦ ἱερατικοῦ ἔργου.

Τὸ βιβλίον διατίθεται ἀπὸ τὸν Μητροπολιτικὸ Ἱερό Ναὸ Ἁγίου Νικολάου Βόλου (τηλ. 24210 25409).

Ὁ «ἐκπείρασμός τοῦ Θεοῦ» καί ἡ «ἐπιδημία τοῦ κορωνοϊοῦ τῆς ἀμφισβήτη

Μέ τό δημοσίευμα αὐτό, ὡς ἐλάχιστος Λειτουργός τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, θέλω νά καταθέσω τόν ἔντονο προβληματισμό, τή μεγάλη ἀνησυχία καί βαθιά ἀγωνία μου γιά δύο θέματα ὀρθόδοξης Χριστιανικῆς πίστεως καί ζωῆς, πού παρατηροῦνται στή ζωή τοῦ «σώματος τῆς Ἐκκλησίας» – τῶν Πιστῶν – αὐτή τήν περίοδο τῆς ἐπιδημίας τοῦ κορωνοϊοῦ, τά ὁποῖα «παροξύνουν τό πνεῦμα μου» (Πράξ. 17,16), δηλαδή δημιουργοῦν ἀναστάτωση στήν ψυχή μου. Τό πρῶτο θέμα εἶναι «ὁ ἐκπείρασμός τοῦ Θεοῦ» καί τό δεύτερο «ἡ ἐπιδημία τοῦ πνευματικοῦ κορωνοϊοῦ τῆς ἀμφισβήτησής καί ἀπειθείας» στήν Ἐκκλησία.

Α'

1. Ἡ λέξη «ἐκπείρασμός» προέρχεται ἀπό τό ρῆμα ἐκπειράζω, πού σημαίνει πειράζω ἔντονα, βάζω σέ δοκιμασία, σέ ἐξέταση, σέ ἔλεγχο γνησιότητας, ποιότητας κ.λπ. Ἄρα ἐκπείρασμός σημαίνει πειρασμός ἔντονος, δοκιμασία, ἐξέταση, ἔλεγχος βεβαιότητας, ἀπόδειξη γνησιότητας κ.λπ. «Ἐκπείρασμός τοῦ Θεοῦ» εἶναι ριψοκίνδυνες καί ἀσύνετες

ἐνέργειες, πού γίνονται ἀπό πιστούς, μέ τόν ἰσχυρισμό καί τήν πεποίθηση, ὅτι ὁ Θεός θά τοῦς βοηθήσει, θά κάνει θαῦμα καί δέν θά πάθουν τίποτα. «Πειράζει δέ Θεόν, ὁ δίχα λογισμοῦ ριψοκινδύνως τι πράττων» λέγει ὁ ἑρμηνευτής τῶν Ἁγίων Γραφῶν Θεοδώρητος Κύρου.

2. Ὁ «ἐκπείρασμός τοῦ Θεοῦ» εἶναι ἀμαρτία, ἀλαζονεία καί ἀσέβεια στόν Θεό καί ἀπαγορεύεται ἀπό τό Θεό ἀπόλυτα, σύμφωνα μέ τήν Παλαιά Διαθήκη: «Οὐκ ἐκπειράσεις Κύριον τόν Θεόν σου» (Δευτ. 6,16). Μέ τόν λόγο αὐτό ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἀπάντησε, ἀποστόμωσε καί κατενίκησε τόν Διάβολο, κατά τό δεύτερο πειρασμό πού δέχτηκε ἀπό αὐτόν, νά πέσει ἀπό ἕνα ψηλό ἄκρο οἰκοδομήματος τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος καί ὁ Θεός θά τόν προστατέψει, ἂν εἶναι Υἱός Του: «Ἐάν, τοῦ λέει, εἶσαι υἱός τοῦ Θεοῦ πέσε κάτω στό γκρεμό, γιατί ἡ Γραφή λέει: Θά δώσει ὁ Θεός ἐντολή γιά σένα στούς Ἀγγέλους Του καί θά σέ σπκώσουν στά χέρια τους, γιά νά μή σκοντάψει σέ πέτρα τό πόδι σου» (Ψαλμ. 90,12). Ὁ Χριστός τοῦ ἀπάντησε: «Ἄλλοῦ, ὅμως, λέει ἡ Γραφή· δέν πρέπει νά βάλεις σέ δοκιμασία τόν Κύριο, τόν Θεόν σου» (Δευτ. 6,16. Ματθ. 3, 5-7 πρλ). Μέ ἄλλα λόγια, νά μή βάζεις –ἐκπειράσεις– τόν Θεό σέ δοκιμασία μέ τίς πράξεις σου, προκειμένου Ἐκεῖνος νά δείξει τή δύναμή Του, ὑπακούοντας στή δική σου παράλογη ἐνέργεια. «Ἐκπείρασμός τοῦ Θεοῦ» εἶναι, ὅταν ζητᾶμε παράκαιρα θαύματα.

3. «Ἐκπείρασμός τοῦ Θεοῦ» εἶναι οἱ θρησκευτικές ἀπόψεις οἱ, δῆθεν, εὐσεβεῖς ἰσχυρισμοί –Κληρικῶν, Μοναχῶν καί Πιστῶν– ὅπως: «Ὁ ἱερός Ναός εἶναι κῶρος, ὅπου κατοικεῖ ὁ Θεός. Δέν ὑπάρχει κανένα μικρόβιο στόν ἱερό Ναό, γιά νά μολυνθῶ. Δέν φοράω μάσκα μέσα στόν ἱερό Ναό πού εἶναι ἁγιασμένος· εἶναι ἀσέβεια στόν Χρι-

στό καί στόν Ναό Του. Ὁ Χριστός θά μέ προστατέψει μέ τή Χάρη Του, κ.α.». Μέ τέτοιες ἄκριτες, ἄλογες καί ἀνεύθυνες σκέψεις βάζομε, μέσα στόν ἱερό Ναό, τήν ὑγεία τή δική μας καί τῶν ἐν Χριστῶ ἀδελφῶν μας σέ κίνδυνο «ἐκπειράζοντας τόν Θεό», ἐπικαλούμενοι τήν προστασία καί τό θαῦμα τῆς βοήθειας τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀπαγορεύει τέτοιες ἀπόψεις «ἐκπείρασμοῦ τοῦ Χριστοῦ»: «Μηδέ ἐκπειράζωμεν τόν Χριστόν», λέει κατηγορηματικά (Α΄ Κορ. 10,9). Δηλαδή «οὔτε νά προσπαθοῦμε νά δοκιμάσουμε, ἂν θά μᾶς προστατέψει ὁ Χριστός».

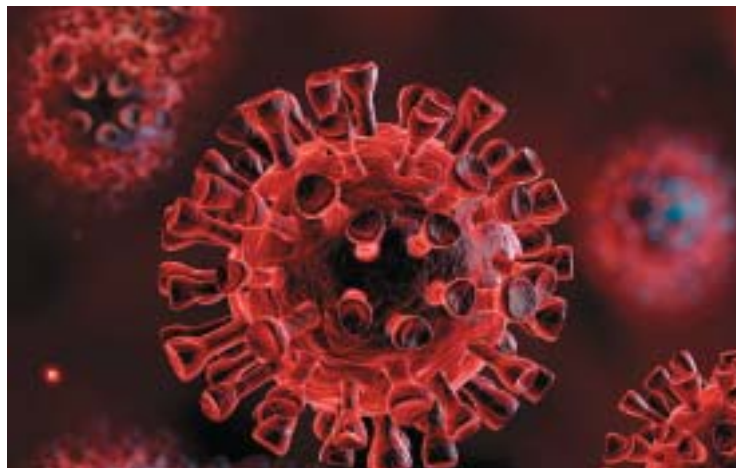
4. Σ' αὐτό τό μεγάλο ἀμάρτημα καί «κρίμα» πέφτουν ὅσοι πεισματικά, ἀρνοῦνται ἢ δέν ἐπιτρέπουν νά φοροῦν μάσκα μέσα στόν ἱερό Ναό, σύμφωνα μέ τή συμβουλή καί εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ «εἰς τύπον καί τόπον Χριστοῦ» Ἐπισκόπου τους. Καί τό κάνουν αὐτό, ἀπερίσκεπτα καί ἐγωιστικά, μέ αὐτάρεσκ ἱκανοποίηση, χωρίς νά καταλαβαίνουν τήν «ὑβρί» τους ἀέναντι στόν Χριστό καί ἔχοντας, δυστυχῶς ἤρεμη τή συνείδησή τους ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καί τῶν ἐντολῶν Του, ὅπως οἱ Γραμματεῖς καί οἱ Φαρισαῖοι, στούς ὁποίους ὁ Χριστός εἶπε τά φοβερά «οὐαί» (Ματθ. 23, 13 ἐξ.).

5. Τό ἀποτέλεσμα ὅσων «ἐκπειράζουν τόν Θεό» εἶναι νά ἀποδοκιμάζονται ἀπό τό Θεό γιά τήν ἀσέβειά τους, ὅπως ὁ ἐβραϊκός λαός (Δευτ. 6,16. Ἀριθμ. 14, 22-23 πρλ), καί νά «πληρώνουν» σκληρό καί πικρό τίμημα, ὅπως βεβαιώνεται καί ἀποδεικνύεται ἀπό τήν πραγματικότητα: Πολλοί ἀπό αὐτούς μολύνθηκαν μέσα στόν ἱερό Ναό, ἀρρώστησαν ἀπό κορωνοϊό καί πέθαναν (Ἐπίσκοποι, Ἱερεῖς, Μοναχοί, Μοναχές καί πιστοί, στήν Ἑλλάδα καί σέ ἄλλες Ὁρθόδοξες κῶρες). Ἄλλοι μολύνθηκαν μέσα στόν ἱερό Ναό, ἀρρώστησαν ἀπό κορωνοϊό, ἐθεραπεύτηκαν, ἀναθεώρησαν τίς ἀπόψεις τους καί συμβουλεύουν τοῦς «εὐσεβεῖς» ἀντιφρονοῦντες καί ὅλους νά φοροῦν μάσκα καί μέσα στόν ἱερό Ναό, ὡς ἕνα μέτρο ἀληθινῆς ἀγάπης καί προστασίας καί τοῦ ἑαυτοῦ τους καί τῶν ἀδελφῶν Χριστιανῶν καί συνανθρώπων.

6. Ὁ «ἐκπείρασμός τοῦ Θεοῦ» εἶναι ἄλλη μιᾶ «μεθοδεία τῆς πλάνης» τοῦ Διαβόλου (Ἐφεσ. 4,14), ἀπό τήν ὁποία κάθε Ὁρθόδοξος Χριστιανός πρέπει νά προφυλάσσεται καί νά προσέχει, μέ τή Χάρη καί τό φωτισμό τοῦ Θεοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὥστε νά μήν παγιδευτεῖ καί χάσει τή σωτηρία του, «ἐκπειράζοντας» ἐγωιστικά τή δύναμη τοῦ Θεοῦ μέ τίς πλανεμένες ἀπόψεις του. «Νά μήν ἔχομε μεγάλη ἰδέα γιά τόν ἑαυτό μας ἀπ' ὅ,τι πρέπει νά ἔχομε ἀλλά νά μᾶς διακρίνει ἡ μετριοφροσύνη καί ἡ σύνεση» (Ρωμ. 12,3).

Β'

1. Μαζί μέ τήν ἐπιδημία τῆς ἀσθένειας λόγω τοῦ κορωνοϊοῦ, πού ταλανίζει ὅλο τόν κόσμο, ἔχει ἐνσκήψει στό «πλήρωμα τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας», στόν Ὁρθόδοξο λαό, ἡ ἐπιδημία ἐνός «πνευματικοῦ κορωνοϊοῦ», πού τόν ταλανίζει πνευματικά. Γίνεται μέσφ ἐντύπων ἢ προφορικά, διασπορά ἀπόψεων μέ πολλές «μεταλλάξεις», οἱ

σης και ἀπειθείας» στην Ἐκκλησία

ΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΚΟΛΜΑ, ΙΕΡΟΚΥΡΗΚΟΣ, τ. ΚΑΘΗΓΗΤΗ

ὁποῖες παρουσιάζονται ὡς, δῆθεν, γνήσια ὀρθόδοξες καὶ ἀκριβεῖς, πού προτρέπουν τούς πιστούς σέ «ἀπειθεία καὶ ἄρνηση» τῶν πνευματικῶν ὁδηγῶν, συμβουλῶν καὶ ἐντολῶν τῆς ἡγεσίας «τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας», δηλαδή τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, σχετικά μέ τήν ἀντιμετώπιση, ἀπό τήν πλευρά της, τῶν προβλημάτων ἀπό τόν κίνδυνο μετάδοσης τοῦ φοβεροῦ κορωνοϊοῦ καὶ μόλυνσης, πού ἔχει δημιουργήσει ἑκατομμύρια κρούσματα καὶ νεκρούς. Οἱ σποριάδες αὐτοῦ τοῦ κορωνοϊοῦ, ὅπως ἰσχυρίζονται, ἐπικαλοῦνται τόν πόλεμο τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων, τῶν ὁποίων αὐτοί, δῆθεν, γνωρίζουν πολύ καλά τίς ὑποχθόνιες μεθοδεύσεις τους καὶ ἡ ἡγεσία τῆς Ἐκκλησίας σιωπᾷ...

2. Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μέ ἀσφαλῆ ὁδηγὸ τόν Θεό Ἅγιο Πνεῦμα καὶ τόν φωτισμό Του δέν εἶναι ἓνα ἄτακτο, ἀσύντακτο «σῶμα πιστῶν» χωρὶς ἐνότητα, πού ἄγεται καὶ φέρεται κατὰ τή γνώμη τοῦ καθενός. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι «τό μυστικό σῶμα τοῦ Χριστοῦ» (Α΄ Κορ. 12,27 πρλ)· εἶναι μιά θεανθρώπινη κοινωνία πού ἔχει πνευματική ἡγεσία καὶ «ἡγουμένους», τούς ὁποίους οἱ Πιστοὶ πρέπει νά ἀναγνωρίζουν καὶ νά σέβονται καὶ στους ὁποίους πρέπει νά «πείθονται καὶ νά ὑπακούουν», ὅπως συμβουλεύει ὁ μέγας Ἀπόστολος Παῦλος (Ἐβρ. 13,17), ὥστε νά ὑπάρχει ἐνότητα, «μιά σκέψη, ἓνα φρόνημα» καὶ ὄχι «σχίσματα», σύμφωνα μέ τό θέλημα τοῦ Χριστοῦ (Α΄ Κορ. 1,10). Ὁ καλός, ὄριμος καὶ συνετός Χριστιανός, πού τόν ὁδηγεῖ τό Ἅγιο Πνεῦμα, ζεῖ τήν ὀρθόδοξη πίστη του μέσα στήν Ἐκκλησία «συνοδικά», δηλαδή μέ ὑπακοή στήν πνευματική ἡγεσία τῆς Ἐκκλησίας, στήν Ἱερά Σύνοδο, ὄχι σέ ἀκραίες, διχαστικές, ἄτακτες φωνές θρησκοληψίας, θρησκομανίας καὶ φανατισμοῦ, ὄχι σέ θεωρίες συνωμοσίας, πού ἀποτελοῦν παγίδα πνευματικῆς σύγχυσης, ψυχικῆς ἀναστάτωσης, σχισμάτων, ἀπομάκρυνσης ἀπό τήν Ἐκκλησία καὶ στέρση σωτηρίας.

3. Ἐκφραστής καὶ τηρητής τῶν ἀποφάσεων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἐγγυητής τῆς ἐνότητας μέ Αὐτήν εἶναι ὁ Ἐπίσκοπος κάθε ἱερῆς Μητρόπολης. Στίς συμβουλές καὶ ἐντολές τοῦ Ἐπισκόπου πρέπει νά ὑπακούει, «πρόθυμα», ὅλο το «πλήρωμα» τῆς Μητρόπολης (Κληρικοί, Μοναχοί καὶ Πιστοί), ὥστε νά ζεῖ μέσα στή Χάρη καὶ τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος διδάσκει ὅτι ὅσοι δέν ὑπακούουν στόν Ἐπίσκοπο καὶ δέν ἔχουν τήν εὐλογία του εἶναι «ὑπό κατάραν», ἀποσχίζονται ἀπό τό ἓνα καὶ ἐνιαῖο «Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας» καὶ ἐνεργοῦν δαιμονικά: «Ἡ ἐνότητα μέ τόν Ἐπίσκοπο εἶναι προϋπόθεση τῆς ἐνότητας μέ τόν Θεό καὶ ἀπόδειξη ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἀνήκει στήν Ἐκκλησία. Ὁ Ἐπίσκοπος εἶναι κέντρο ἀναφοράς τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας σέ ἓνα τόπο, εἶναι εἰς «τύπον καὶ τόπον Χριστοῦ». Ὅποιος πράττει κάτι κρυφά ἀπό τόν Ἐπίσκοπο, λατρεύει τόν Διάβολο», γράφει ὁ ἱερός Πατέρας στήν ἐπιστολή του «Πυρός Σμυρναίους» (Ρ.Γ. 5,708 ἔξ).

4. Ὡς Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί πρέπει νά ζοῦμε «μέ ἐπίγνωσιν ἀληθείας τῆς κατ' εὐσέβειαν» (Τίτ. 1,1), μέ βαθιά γνώση τῆς Χριστιανικῆς ἀλήθειας πού πιστεύουμε, ὥστε «νά λατρεύουμε τόν ζωντανό Τριαδικό Θεό, στόν Ὅποιο ἐλπίζουμε νά σωθοῦμε μέ τρόπο εὐάρεστο σ' Αὐτόν, μέ σεβασμό καὶ εὐλάβεια» (Β΄ Κορ. 4,10. Ἐβρ. 12,28), προκειμένου νά μᾶς σκεπάζει μέ τή Χάρη καὶ τό μέγα Του ἔλεος καὶ νά μᾶς σώσει στήν οὐράνια Βασιλεία Του. ●

Βιβλιοπαρουσίαση

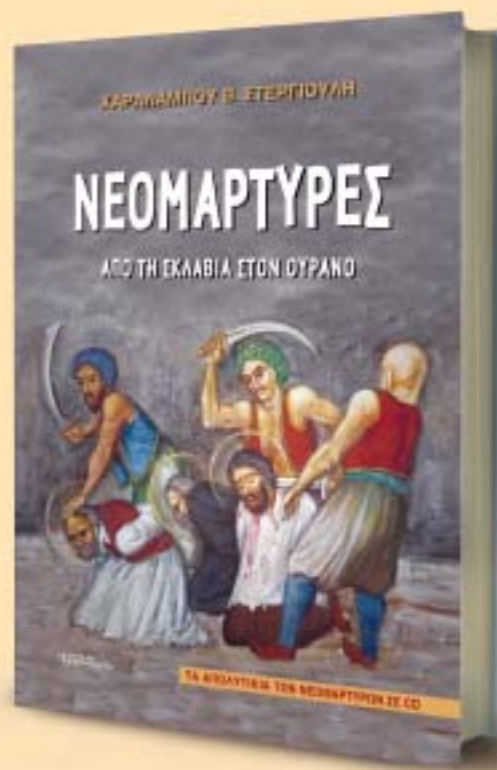
Χαράλαμπος Β. Στεργιούλης

ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΕΣ, Ἀπό τή σκλαβιά στόν οὐρανό

Μέ τό νέο αὐτό βιβλίο, οἱ ἐκδόσεις «ΑΡΧΟΝΤΑΡΙΚΙ» μᾶς φέρνουν σέ ἐπαφή μέ ἓνα μεγάλο πνευματικό καὶ ἐθνικό κεφάλαιο ἐν πολλοῖς ἄγνωστο: τούς ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΕΣ!

Οἱ Νεομάρτυρες ὑπῆρξαν ταυτόχρονα Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἥρωες τῆς Πατρίδας! Ἀπό τήν Ἄλωση τῆς Κωνσταντινούπολης μέχρι τήν ἀπελευθέρωση τοῦ '21, εἶναι αὐτοί πού ἀρνήθηκαν νά ὑποκύψουν στήν ἀφόρητη πίεση τοῦ βάρβαρου Ὄθωμανοῦ κατακτητῆ καὶ νά ἀλλαξοπιστήσουν!

Στά δύσκολα χρόνια τῆς τουρκικῆς σκλαβιάς, ἀνέδειξαν τή δύναμη τοῦ ἀπλοῦ καὶ τοῦ ἀθῶου ἰσχυρότερη ἀπό τή δύναμη τοῦ σφραγέα!

Τό βιβλίο πού δέν πρέπει νά λείπει ἀπό κανένα σπίτι, χρήσιμο ὅσο ποτέ, ἄριστο βοήθημα καὶ στήριγμα πνευματικό στήν ἐποχή μας, ἐποχή πού ὁ φανατισμός χτυπᾷ ξανά τήν πόρτα τῆς ἀνθρωπότητας καὶ ἡ Πατρίδα μας βρίσκεται ξανά ἀνάμεσα στίς μυλόπετρες τῆς ἱστορίας.

Στίς 528 σελίδες τοῦ βιβλίου, ὁ συγγραφέας του **Χαράλαμπος Β. Στεργιούλης**, φιλόλογος, Δρ Βυζαντινῆς Φιλολογίας, μᾶς παρουσιάζει μέ ἐξαιρετικό τρόπο τή ζωή καὶ τά μαρτύρια 24 Νεομαρτύρων.

Τήν ἐκδοση προλογίζει ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σταγῶν καὶ Μετεώρων **κ. Θεοκλήτος** καὶ τήν Εἰσαγωγή-Προοίμιο ὑπογράφει ὁ Κοσμητορας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης **κ. Θεόδωρος Ξ. Γιάνγκου**, στίς 62 σελίδες τοῦ ὁποίου ὁ ἀναγνώστης μπορεῖ νά ἐμβαθύνει στό ἱστορικό πλαίσιο τῆς ἐποχῆς καὶ στίς συνθήκες τοῦ μαρτυρίου τῶν Νεομαρτύρων.

Μιά ἰδιαίτερη προσφορά ἀποτελεῖ στό τέλος τοῦ βιβλίου τό σύντομο καὶ κατατοπιστικό συναξάρι γιά 227 Νεομάρτυρες, τό ὁποῖο ἐπιμελήθηκε ἡ Ἐκπαιδευτικός καὶ Πρόεδρος τοῦ Ὁρθοδόξου Ἱεραποστολικοῦ Σωματείου «Πειραιϊκός Φάρος» **κ. Μαρία Τζεμμίνου-Μιχαλακοπούλου**.

Τό ἐξώφυλλο εἶναι δημιουργία τοῦ γνωστοῦ Ἀγιογράφου καὶ Ζωγράφου **κ. Γιώργου Π. Μποζᾶ**. Ἀξίζει νά ἀναφέρουμε ὅτι τό βιβλίο συνοδεύεται καὶ ἀπό ἓνα δῶρο: CD μέ τά Ἀπολυτίκια τῶν Νεομαρτύρων, τά ὁποῖα ψάλλει ὁ **Πρωτοπρεσβύτερος Γρηγόριος Καραλῆς**, Ἐφημέριος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Βασίλειου Πειραιῶς, Θεολόγος, Καθηγητής Βυζαντινῆς Μουσικῆς καὶ Διδάσκων στό Τμήμα «Βυζαντινὴ Μουσικὴ-Ψαλτικὴ Τέχνη» τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Πανεπιστημίου Κύπρου.

Τό βιβλίο κυκλοφορεῖ ἀπό τίς ἐκδόσεις «ΑΡΧΟΝΤΑΡΙΚΙ» σέ ὅλα τά χριστιανικά βιβλιοπωλεῖα καὶ στό βιβλιοπωλεῖο τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Δημητριάδος «ΛΥΧΝΟΣ».

«Γνώση μαζί με ἀρετή, ἀγάπη καί φροντίδα!»

Ἀγαπητοί μας μαθητές καί ἀγαπητές μας μαθήτριες,

Ἡ σημερινή κοινή ἐορτή τῶν τριῶν μεγάλων φωστήρων τῆς Ἐκκλησίας μας καί τῆς Οἰκουμένης, τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, πού οἱ πατέρες μας καθιέρωσαν ἀμέσως μετά τόν ἥρωικό ἀγώνα γιά τήν ἀνεξαρτησία καί τήν ἴδρυση τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους ὡς ἐορτή τῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας καί τῶν Γραμμάτων, καί τούς Τρεῖς Ἱεράρχες ὡς προστάτες του, ἐορτάζεται φέτος ὑπό διαφορετικές συνθῆκες. Τίς συνθῆκες αὐτές διαμορφώνει ἡ πανδημία, ἡ ὁποία ἄλλαξε τή σχολική καθημερινότητά σας καί σᾶς στέρνεσε γιά μεγάλο διάστημα τή φυσική παρουσία στους χώρους τῆς Παιδείας. Τίς διαμορφώνει ὅμως καί ἡ σημαντική ἐπέτειος τήν ὁποία ἐορτάζει φέτος ἡ πατρίδα μας, ἡ ἐπέτειος τῶν 200 ἐτῶν ἀπό τήν ἔναρξη τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασης.

Οἱ Τρεῖς Ἱεράρχες δέν ὑπῆρξαν μόνο οἱ ἴδιοι σοφοί καί πανεπιστήμονες ἀλλά ἀγωνίσθηκαν καί γιά νά κάνουν τήν Ἑλληνική καί τή Χριστιανική Παιδεία κτῆμα ὄλων τῶν νέων. Δέν ὑπῆρξαν μόνον οἱ ἴδιοι κοινωνικά εὐαίσθητοι καί ἐνεργοί, ἀλλά

φωστῆρες, τούς προστάτες ἀγίους τῆς Ἑλληνικῆς καί Χριστιανικῆς παιδείας, τόν Μέγα Βασίλειο, τόν Γρηγόριο τόν Θεολόγο καί τόν Ἰωάννη τόν Χρυσόστομο, οἱ ὁποῖοι μέ τό φῶς πού σκόρπισαν μέ τή ζωή καί τά ἔργα τους φώτισαν τήν ἀνθρωπότητα σέ μιὰ δύσκολη καί μεταβατική ἐποχή, δέν μπορούμε παρά **νά στρέψουμε τό βλέμμα μας καί στους διδασκάλους τοῦ Γένους μας, οἱ ὁποῖοι στά δύσκολα χρόνια τῆς σκλαβιάς, ἐμπνεόμενοι ἀπό τό παράδειγμα τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, μεταλαμπάδευσαν τίς ἀρχές καί τίς ἀξίες τῆς Ἑλληνικῆς καί τῆς Χριστιανικῆς Παιδείας στους μαθητές τους, φώτισαν μέ αὐτές τίς ψυχές τους καί τίς προετοίμασαν γιά τόν μεγάλο ξεσηκωμό τοῦ Γένους μας τό 1821.**

Ἀγαπητά μας παιδιά,

Σέ μιὰ ἐποχή στήν ὁποία τά πάντα ἐξελίσσονται μέ ταχύτατους ρυθμούς, ἄς μὴν ξεχνοῦμε τά μηνύματα τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν καί ἄς μὴν ξεχνοῦμε νά συνδυάζουμε τή γνώση μέ τήν ἀρετή, τήν πρόοδο στήν ἐπιστήμη καί τήν τεχνολογία μέ τήν ἀγάπη καί τή

δίδασαν καί διδάσκουν τήν ἀξία τῆς ἀγάπης, τῆς ἀλληλεγγύης, τῆς ἀνιδιοτελοῦς προσφορᾶς στόν συνάνθρωπο μέ τούς λόγους καί τό παράδειγμα τῆς ζωῆς τους. Δίδαξαν καί διδάσκουν, ὄχι μόνο στους συγχρόνους τους, ἀλλά καί σέ ὄλους τούς ἀνθρώπους καί κυρίως στά παιδιά καί τούς νέους ὄλων τῶν ἐποχῶν.

Ἡ ζωή καί ἡ διδασκαλία τους σπρίχθηκε στόν καθάρο λόγο τοῦ Εὐαγγελίου, στόν ὁποῖον ἐνετῆρψαν καί τόν ὁποῖον ἔκαναν πράξη, χωρίς νά παραβλέπουν ὅ,τι καλό ὑπῆρχε καί στά ἔργα τῶν σοφῶν τῆς ἀρχαιότητος. Συστῆνουν μάλιστα τή μελέτη καί τήν ἀξιοποίηση καί τῶν δύο γιά τήν παιδεία καί τή μόρφωση τῶν νέων. **Ἔτσι ἀναδείχθηκαν ὄχι μόνο δημιουργικοί παιδαγωγοί ἀλλά καί ἐμπνευσμένοι διδάσκαλοι καί γνήσιοι φορεῖς τῆς ἀληθείας πού ἐλευθερώνει τόν ἀνθρώπο ἀπό κάθε εἶδους δεσμά.** Ἔτσι φώτισαν καί φωτίζουν μέχρι τίς μέρες μας ὅσους ἐπιθυμοῦν νά μορφώσουν καί τόν νοῦ καί τήν ψυχή τους, ὅσους ἐπιθυμοῦν νά κατακτήσουν τή γνώση καί συγχρόνως νά καλλιεργήσουν μέσα τους τήν ἀρετή.

Τιμώντας σήμερα τούς τρεῖς μεγάλους Ἱεράρχες καί

φροντίδα γιά τόν συνάνθρωπο, μέ τήν ἀλληλεγγύη καί τή συμπάρασταση σέ κάθε ἀνθρώπο πού ἔχει ἀνάγκη ἢ χρειάζεται βοήθεια. **Γιατί ἡ ἀληθινή γνώση εἶναι αὐτή πού μεταλαμπαδεύει τό φῶς τοῦ Χριστοῦ, αὐτή πού συμπορεύεται μέ τήν ἀρετή.**

Εἶναι αὐτή πού χρειάζεται σήμερα καί ἡ Πατρίδα μας καί ὁ κόσμος.

Ἔχοντας λοιπόν τή βεβαιότητα ὅτι αὐτή τήν ἀληθινή γνώση ποθεῖτε καί ὀνειρεύεστε καί ἐσεῖς νά κατακτήσετε στή ζωή σας, εὐχόμεθα καί προσευχόμεθα νά σᾶς ἐμπνεῖ πάντοτε τό παράδειγμα τῶν Τριῶν μεγίστων φωστήρων καί προστατῶν τῆς παιδείας μας καί ἡ Χάρη τους νά σᾶς συνοδεύει στή ζωή σας καί τόν ἀγώνα σας.

Μέ πατρική ἀγάπη καί θερμές εὐχές

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ

ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΔΙΑΡΚΟΥΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

ΠΑΙΔΗΣΕΙΣ...

ΜΕ ΧΑΡΑ ΚΑΙ ΕΛΠΙΔΑ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΟΝ ΒΟΛΟ

Με αισθήματα χαρᾶς, ἐλπίδας καὶ αἰσιοδοξίας ἐορτάσθηκαν τὰ Χριστούγεννα, προυμένων τῶν μέτρων γιὰ τὴν προστασία τῆς δημόσιας ὑγείας. Τὰ φετινὰ Χριστούγεννα λειτούργησαν ὡς τὸ ἀπαραίτητο πνευματικὸ ὄργανο, γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ συνεχίσουμε τὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς πανδημίας μὲ ἀνανεωμένες δυνάμεις ἀπὸ τὴν ἐμπειρία τῆς Γεννήσεως τοῦ Θεανθρώπου σπὴ ζωὴ μας. Ὁ Μέγας Πανηγυρικός Ἑσπερινὸς τελέστηκε τὴν παραμονὴ τῆς ἐορτῆς στὸν Μητροπολιτικὸ Ἱερό Ναὸ Ἁγίου Νικολάου Βόλου, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Ἰγνατίου, ὁ ὁποῖος κήρυξε τὸν Θεῖο Λόγο. Ὁ Σεβασμιώτατος τόνισε ὅτι «καλούμεθα ὅλοι νὰ βιώσουμε τὸ Μέγα Μυστήριό τῆς Ἐνανθρωπήσεως τοῦ Κυρίου, ἔργο δύσκολο. Ὁ Θεὸς γίνεται ἄνθρωπος, ὁ Δημιουργὸς δημιούργημα, ὁ αἰώνιος εἰσέρχεται στὴν ἱστορία, μὲ ἀπόλυτη ταπείνωση, στὸ πῶς ταπεινὸ σπήλαιο τοῦ κόσμου... Ἡ Ἐκκλησία μᾶς καλεῖ κάθε φορὰ, ἐδῶ καὶ τώρα νὰ βιώσουμε τὸ Μυστήριό τῆς σωτηρίας μας. Ὅμως, ὅπως καὶ τότε, ἔτσι καὶ τώρα, σκοτάδι ἐπικρατεῖ σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο. Ἐνα ἐρωτηματικὸ ἀναδύεται, τί συμβαίνει, τί εἶναι αὐτὸ πού βιώνουμε; Παρὰ ταῦτα ἡ Ἐκκλησία μᾶς διδάσκει ὅτι καὶ πάλι Χριστὸς γεννᾶται ἐκ Παρθένου. Ἐλᾶτε νὰ βιώσουμε τὸ Μυστήριό πού ἀρνήθηκαν οἱ Βηθλεεμίτες, ὅπως δυστυχῶς, ἀρνοῦνται καὶ πολλοὶ τοῦτες τὶς μέρες. Ἀλλὰ τὸ Μυστήριό αὐτὸ ἀπαιτεῖ σιωπὴ, σάν κι αὐτὴ τοῦ Ἰωσήφ, χρειάζεται τὴν ψυχὴ καὶ ὄχι τὸν νοῦ καὶ τὴν λογικὴ μας. Θέλει, ἐπίσης καὶ ἀπλότητα, σάν κι αὐτὴ τῶν βοσκῶν τῆς Βηθλεέμ, πού εἶχαν ἀνοικτὲς καρδιές καὶ περίμεναν τὴν στιγμὴ. Γι' αὐτὸ, ἀκοῦν τοὺς Ἀγγέλους καὶ μαζί τους γίνονται οἱ πρῶτοι προσκυνητὲς τοῦ νεογέννητου Χριστοῦ. Ὅμως τὸ Μυστήριό αὐτὸ δὲν ἀφορᾷ μόνο ἀπλότητα καὶ σιωπὴ ἀλλὰ ἀποκαλύπτεται καὶ στοὺς σοφοὺς καὶ στοὺς πλουσίους, ἀρκεῖ νὰ θέλουν νὰ τὸ ζήσουν, ὅπως οἱ τρεῖς Μάγοι, πού ἦρθαν ἀπὸ τὴν Ἀνατολή. Ὁ Θεὸς ὁμιλεῖ σ' αὐτοὺς μὲ τὴ δική τους γλῶσσα. Μὲ ἐφόδιο τὴ σοφία καὶ τὸν πλοῦτο τοὺς ἀκολουθοῦν τὸν ἀστέρα, μὲ ἐπιμονὴ καὶ ἐλπίδα καὶ φθάνουν στὸν Σωτῆρα. Ἡ Ἐκκλησία μᾶς καλεῖ σήμερα νὰ γίνουμε αὐτὸ πού ὑπῆρξε στὸ Μυστήριό ἡ Παναγία μας. Νὰ γίνουμε ἕνα μὲ τὸν Χριστό, ὅπως καὶ Ἐκεῖνη ἔγινε ἕνα μαζί Του. Μποροῦμε νὰ κοινωνήσουμε μὲ τὴν παρουσία Του καὶ νὰ ἐνωθοῦμε μαζί Του, κοινωνώντας τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα Του...». Σὲ ἄλλο σημεῖο τῆς ὁμιλίας του, ὁ Σεβασμιώτατος τόνισε ὅτι «ἡ ἐποχὴ μᾶς μοιάζει μὲ ἐκεῖνη. Καὶ τότε οἱ λίγοι ἔζησαν τὸ Μυστήριό καὶ κοντὰ τοὺς ὑπῆρχε καὶ ὁ Ἡρώδης. Πάντα ὑπάρχει καὶ ἕνας Ἡρώδης καὶ αὐτοὶ πού συμπράττουν μὲ τὸν Ἡρώδη, πιστεύοντας ὅτι μποροῦν νὰ νικήσουν τὸ Παιδίον. Ὅμως, τὸ Παιδίον δὲν χάθηκε. Τὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ παρέμεινε καὶ παραμένει ὡς σήμερα. Μπορεῖ πρόσφυγας νὰ ἔγινε, ἀλλὰ διεσώθη, γιὰ νὰ σώσει ὁλόκληρο τὸν κόσμο. Νὰ γιατί σήμερα πρέπει ν' ἀφήσουμε σπὴν ἄκρη αὐτὰ πού μᾶς πόνεσαν καὶ μᾶς πονᾶνε. Νὰ κρατήσουμε μόνο τὴν οὐσία τοῦ Μυστηρίου, τὴ χαρὰ τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ σπὴ ζωὴ μας. Βέβαια ὁ καθένας θὰ τὴν βιώσει μὲ τὸν δικὸ του τρόπο. Κάποιοι θὰ πονέσουν πού τοῦτη τὴν ἡμέρα δὲν θὰ εἶναι κοντὰ μας. Παρακαλῶ γιὰ τὴν ὑπομονὴ καὶ τὴν καρτερία τους. Ἀλλὰ καὶ ὅσοι καταφέρουμε νὰ βρεθοῦμε στὶς Ἐκκλησίες μας, νὰ ἔχουμε τὴ συνείδηση ὅτι μαζί μας κουβαλοῦμε καὶ ὄλους τοὺς ἄλλους. Τελικὰ, ὅλοι νὰ ἀναλογιστοῦμε τὴν παιδαγωγία πού ζοῦμε. Μήπως ἦρθε ὁ καιρὸς ὅλοι νὰ διαψύσουμε γιὰ τὸν Σαρκοθένητα Θεό; Τὰ φετινὰ Χριστούγεννα εἶναι μοναδικὰ καὶ πρέπει νὰ τὰ ζήσουμε μὲ ταπείνωση, ἀπλότητα πίστεως, ἐνότητα. Τὴν ἐμπειρία τῶν Χριστουγέννων ἄς τὴν κάνουμε δύναμη γιὰ ὅσα μᾶς περιμένουν ἀπὸ δῶ καὶ πέρα. Ἡ παιδαγωγία θὰ μᾶς ὀδηγήσει σὲ δρόμο λυτρωτικὸ καὶ σωτήριό. Θὰ ἀντέξουμε, γιατί ζεῖ Κύριος ὁ Θεὸς καὶ παραμένει ὁ Σωτῆρας καὶ Λυτρωτὴς μας». Ἀνήμερα τῆς ἐορτῆς τελέστηκε ἡ Πανηγυρική Θεία Λειτουργία, ἱεουργοῦντος τοῦ Σεβ. κ. Ἰγνατίου, παρουσίᾳ τοῦ προβλεπόμενου ἀριθμοῦ ἐκκλησιαζομένων. Κατὰ τὴ Θεία Λειτουργία ἀναγνώσθηκε τὸ Χριστουγεννιάτικο Μήνυμα τοῦ Σεβασμιωτάτου, ὁ ὁποῖος στὸ τέλος εὐχαρίστησε ὄλους γιὰ τὴν εὐτακτὴν παρουσία καὶ εὐχήθηκε τοῦ χρόνου νὰ εἴμαστε ὅλοι μαζί: «Κανεῖς νὰ μὴν ἀποκάμει, νὰ μὴ γονατίσει, νὰ μὴ ἀπελπιστεῖ. Ἄς πῶν ὅ,τι θέλουν. Ὁ Χριστὸς γεννήθηκε γιὰ ὄλους μας καὶ θὰ συνεχίσει νὰ μᾶς δίδει χαρὰ, ἐλπίδα καὶ δύναμη, γιὰ νὰ εἴμαστε νικητὲς μὲ τὸ δικό Του φῶς καὶ τὴ δική Του ἀλήθεια». Τόνισε ἐπίσης ὅτι «ἔχουμε μαζί μας καὶ ὄσους ἀπουσιάζουν καὶ μᾶς παρακολουθοῦν. Εἴμαστε ἕνα, μαζί θὰ συνεχίσουμε μὲ πίστη καὶ ἐλπίδα...». Τέλος, εὐχαρίστησε τὸν πλοιοπτικὸ Σταθμὸ Astra γιὰ τὴν ἀπ' εὐθείας μετάδοση τοῦ Ἑσπερινοῦ καὶ τῆς Θείας Λειτουργίας τῶν Χριστουγέννων.

ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΗ ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ

Κατηχητικὴ Θεία Λειτουργία ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τῶν Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν (30/1) τέλεσε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνατίος στὸν Ἱερό Ναὸ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Βόλου. Ἡ Θεία Λειτουργία τελέστηκε στὸν σολέα, μὲ μέτωπο στὸν λαό, ἐνῶ μεταδόθηκε ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὸν πλοιοπτικὸ σταθμὸ Astra. Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς Λατρευτικῆς αὐτῆς Σύναξης, ὁ Θεολόγος-Ἐκπαιδευτικὸς κ. Σωπῆριος Τσιτσιρίγκας ἀνέλυσε τὶς ἀκολουθίες τοῦ Καιροῦ καὶ τῆς Προσκομιδῆς, στὸν Ὅρθρο, καθὼς καὶ τὰ κύρια σημεῖα τῆς Θείας Λειτουργίας. Στὸ τέλος, ὁ Σεβασμιώτατος παρατήρησε ὅτι ἡ κατηχητικὴ αὐτὴ Θεία Λειτουργία ἦταν ἕνα δῶρο πρὸς τὰ παιδιά μας, τοὺς μαθητὲς καὶ τὶς μαθήτριες τῆς ἐπαρχίας μας. Εὐχαρίστησε ὄσους συνέβαλαν σπὴ διεξαγωγὴ τῆς, ἰδιαίτερος δὲ τὸν Θεολόγο κ. Τσιτσιρίγκα, καὶ εὐχήθηκε «γρήγορα νὰ ἔρθει ἡ ἡμέρα πού θὰ ξαναλειτουργήσουμε ὄλοι μαζί, ἐλεύθερα, γιὰ νὰ ἐνώσουμε τὶς καρδιές μας σὲ κοινωνία μὲ τὸν Χριστό μας». Εὐχήθηκε, ἐπίσης, καλὴ δύναμη στοὺς Ἐκπαιδευτικοὺς καὶ στοὺς μαθητὲς καὶ τὴν ὁμαλὴ ἐπάνοδο σπὴ φυσιολογικὴ ἐκπαιδευτικὴ διαδικασία.

ΜΕ ΕΛΠΙΔΑ ΕΟΡΤΑΣΤΗΚΑΝ ΤΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ ΣΤΟΝ ΒΟΛΟ

Με έλπιδα και αισιοδοξία για την απαλλαγή της ανθρωπότητας από την πανδημία, η Έκκλησία της Δημητριάδος εόρτασε τη μεγάλη Δεσποτική έορτή των Θεοφανείων, καλώντας όλους να λάβουν «πνεύμα σοφίας, πνεύμα συνέσεως, πνεύμα φόβου Θεού, του Έπιφανέντος Χριστού». Έπικεντρο του έορτασμού ήταν ο Μητροπολιτικός Ίερός Ναός Αγίου Νικολάου Βόλου, όπου λειτουργησε ο Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ίγνάτιος, πλαισιωμένος από τους Ίερείς του Ναού, με τη συμμετοχή 50 πιστών, στο πλαίσιο των μέτρων για την προστασία της δημόσιας υγείας. Στο τέλος της Θείας Λειτουργίας, ο Σεβασμιώτατος τέλεσε την Ακολουθία του Μεγάλου Αγιασμού,

έντός του Ναού και απύθυνε στον λαό μας τον καθιερωμένο έορτιο καιρητισμό, ο οποίος έχει ως έξή: «Η σημερινή ημέρα είναι η μέρα της Χάριτος του Θεού, της παρουσίας της Αγίας Τριάδος στη ζωή μας, της χαράς και της ένότητας, γιατί σήμερα η Έκκλησία μας ύμνει την ένωση του ουρανού με τη γη, του Θεού με τους ανθρώπους. Πρόκειται για τη μεγαλύτερη και αρχαιότερη έορτή της Έκκλησίας μας και αν την εορτάζουμε υπό ειδικές συνθήκες, λόγω της πανδημίας, εντούτοις, δεν πρέπει αυτές οι δυσχέρειες να αφαιρέσουν απ' την ψυχή μας τη δοξολογία προς τον Πανάγαθο Θεό, που επιτρέπει θλίψεις αλλά πλημμυρίζει την καρδιά μας και με χαρά, γιατί νιώθουμε ζωντανή την παρουσία Του στη ζωή μας. Ήταν δύσκολες οι στιγμές που περάσαμε αυτές τις ημέρες, όμως δεν πρέπει να ενδώσουμε επί ουδενί στον δικαίωμα και στη διαίρεση. Θά τό αρνούμαστε. Θά επιδιώκουμε πάση θυσία, οι

Ποιμένες, την ένότητα του λαού μας. Κι αν κάποιοι επιδιώκουν να μάς φέρουν απέναντι στην κοινωνία, δεν θά τό κατορθώσουν. Θά συνεχίσουμε να διακονούμε αυτόν τον λαό με πιστότητα, με αγάπη, με άφοσίωση. Η Όρθοδοξία θά παραμείνει η ένοπιός δύναμις. Άς κρατήσουμε τη χαρά τούτης της ημέρας, με την έλπιδα και την βεβαιότητα ότι η έπόμενη χρονιά θά μάς βρει και πάλι όπως θέλουμε και ξέρουμε, όλους μαζί, να συνεορτάζουμε, ν' ακολουθούμε τη λιτανεία του Σταυρού για τον Αγιασμό των ύδάτων, για να ζήσουμε και πάλι τη γιορτή όπως την θέλει η παράδοσή μας στην πατρίδα μας και σ' όλη την Όρθοδοξία...».

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΜΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΓ. ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ

Έξ άφορμής της έορτής των Αγίων Τριών Ιεραρχών, Προστατών της Έλληνικής Παιδείας, ο Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ίγνάτιος απέστειλε τό παρακάτω μήνυμα, στους μαθητές και τις μαθήτριες της έπαρχίας μας: «Η έορτή των Τριών Ιεραρχών έχει καθιερωθεί στην πατρίδα μας, γιατί οι Πατέρες αυτοί μάς είπαν την άλήθεια για τη ζωή μας, ποιός είναι ο σκοπός της ζωής μας και μάς τόν έδειξαν με τό παράδειγμά τους, τόν δρόμο της αγάπης και της προσφοράς. Άν σήμερα ήταν κοντά σας, θά σάς έλεγαν ότι πλασθήκατε για να είστε χαρούμενοι και ευτυχισμένοι, αλλά αυτό δεν μπορεί κανείς να τό πετύχει μόνο με τις γνώσεις. Θέλει καρδιά. Ξέρω τις δυσκολίες που περνάτε αυτόν τον καιρό. Κάνετε πράγματα, που κανείς δεν είχε πιστέψει ποτέ ότι θά συμβούν, όμως τούτη την ημέρα, αν αναλογιστείτε ότι και Έκείνοι με δυσκολία σπούδασαν, μπόρεσαν, όμως και κατόρθωσαν να πάρουν τις γνώσεις και να τις δώσουν και στους ύπολοίπους, να κάνουν την καρδιά τους πλατεία, προσφέροντας αγάπη και αλληλεγγύη σε όλους. Μίλησαν τη γλώσσα της αλήθειας. Μας δίδαξαν τόν δρόμο του Χριστού, την Όρθόδοξη πίστη μας, απ' την Όποία παίρνουμε κουράγιο και τούτες τις μέρες».

ΛΙΤΑ ΚΑΙ ΔΙΑΚΡΙΤΙΚΑ ΤΑ ΟΝΟΜΑΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΜΑΣ Κ. ΙΓΝΑΤΙΟΥ

Με άπλότητα και διακριτικότητα, λόγω των ειδικών συνθηκών της πανδημίας, ο Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ίγνάτιος εόρτασε φέτος τά ονομαστήριά του, στο Μητροπολιτικό Παρεκκλήσιο της Αγίας Ζώνης του εκκλησιαστικού Ξενώνα της Άλλης Μεριάς. Μπορεί ο ίερός Κλήρος και ο πιστός λαός της Δημητριάδος να μη μπόρεσαν σωματικώς να βρεθούν κοντά στον Ποιμενάρχη μας, τούτη την ευλογημένη μέρα, εντούτοις τόν συνόδευσαν προσευχητικώς, εκφράζοντας την αγάπη, τόν σεβασμό και την προσήκουσα τιμή προς τό πρόσωπό του, αναγνωρίζοντας την πολυετή, πολύκαρπη και καλλίκαρπη προσφορά και διακονία του στον τόπο μας και όχι μόνο. Τήν παραμονή της έορτής τελέστηκε ο Μέγας Πανηγυρικός Άρχιερατικός Έσπερινός, κατά τη διάρκεια του οποίου τόν Θείο Λόγο κήρυξε ο Γενικός Άρχιερατικός Έπίτροπος της Μητροπόλεώς μας Άρχιμ. Μάξιμος Παπαϊωάννου. Άνήμερα της έορτής τελέστηκε η Άρχιερατική Θεία Λειτουργία, στην όποία τόν Σεβασμιώτατο πλαισίωσαν, εκ μέρους του Ίερού Κλήρου, ο Πρωτοσύγκελλος Άρχιμ. Δαμασκηνός Κιαμέτης, ο οποίος κήρυξε και τόν Θείο Λόγο, και ο Γενικός Άρχιερατικός Έπίτροπος. Στην Άπόλυση, ο Σεβασμιώτατος άφιέρωσε τη Θεία Λειτουργία της έορτής του στους ιατρούς, νοσηλευτές, που διακονούν στα νοσηλευτικά ιδρύματα της πατρίδας μας και στους νοσούντες από την πανδημία, ιδίως, όμως, σε όσους εργάζονται και μάχονται στο Νοσοκομείο του Βόλου. Ευχήθηκε από καρδιάς στους εκπαιδευτικούς και στους μαθητές των σχολείων της χώρας, με άφορμή την έορτή των Προστατών της Έλληνικής Παιδείας Αγίων Τριών Ιεραρχών. Στα πρόσωπα των δύο συλλειτουργών του, ευχαρίστησε όλους τούς Κληρικούς της Τοπικής μας Έκκλησίας, «τους αδελφούς μου, τούς δικούς μου ανθρώπους, με τούς όποιους δίνουμε τη μαρτυρία του Χριστού, αγιάζοντας τούς ανθρώπους. Είναι τό καύχημά μου!». Ευχαρίστησε, επίσης, τις Μοναστικές Άδελφότητες του τόπου μας, τούς τοπικούς Άρχοντες, τούς συνεργάτες του στο πολύπτυχο έργο της Τοπικής μας Έκκλησίας, την Ίεροψαλτική οικογένεια της Μητροπόλεώς μας, τά μέλη των ένοριακών Έκκλησιαστικών Συμβουλίων, τούς διευθυντές και καθηγητές των Σχολών Βυζαντινής Μουσικής και Άγιογραφίας, που κρατούν ζωντανή την παράδοση των εκκλησιαστικών τεχνών, τά στελέχη της Άκαδημίας Θεολογικών Σπουδών, τούς «Λειτουργούς Ύγείας της Αγάπης», τούς εθελοντές και τις εθελόντριες των ένοριών, που κρατούν ζωντανό τό κοινωνικό έργο, σε δύσκολες συνθήκες, τόν επικεφαλής και τά στελέχη του «Έσταυρωμένου», για τό πολύπλευρο και θαυμαστό έργο τους στα σωφρονιστικά ιδρύματα και όχι μόνο, τόν διευθυντή και τά στελέχη του Βρεφονηπιακού μας Σταθμού, τά στελέχη του Άθλητικού Συλλόγου «Δημητριάς», για τό έργο που επιτελούν, κυρίως στην ευαίσθητη, κοινωνικά, ομάδα των μικρών ΡΟΜΑ, τούς δωρητές και ευεργέτες της Τοπικής μας Έκκλησίας και ευχήθηκε «του χρόνου να είμαστε όλοι μαζί, με αδελφούς Άρχιερείς, τόν Κλήρο και τόν λαό μας και να χαρούμε από κοινού τη χαρά της Τοπικής μας Έκκλησίας».

ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Έτος 39ο • Άρ. Φύλλου 477-479 • Ιανουάριος-Μάρτιος 2021

Εκδότης: Μητροπολίτης Δημητριάδος Ίγνάτιος
Διευθυντής: Άρχιμανδρίτης Επifάνιος Οικονόμου
Φιλολογική
έπιμέλεια: Χρίστος Δ. Ξενακής
Υπεύθυνος
κυκλοφορίας: Άρχιμανδρίτης Μάξιμος Παπαϊωάννου
Μηχανογράφηση: Βασιλική Άντωνάκη
Εκτύπωση &
Βιβλιοδεσία: ΠΑΛΜΟΣ
Ίδιοκτησία: Ίερά Μητρόπολις Δημητριάδος
Διεύθυνση: Τ.Θ. 1308 • 38001 Βόλος
Τηλέφωνα: 24210 93500 • Fax: 24210 67903
Internet: www.imd.gr
E-mail: press@imd.gr

13 ΧΡΟΝΙΑ ΧΩΡΙΣ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟ

Μέ βαθεία συγκίνηση και έντονη νοσταλγία η Έκκλησία της Δημητριάδος τίμησε και φέτος τη μνήμη του Μακαριστού Αρχιεπισκόπου Αθηνών & πάσης Ελλάδος Χριστοδούλου, του από Δημητριάδος, με τη συμπλήρωση δεκατριών ετών από την εις Κύριον έκδημίαν του. Στόν Μητροπολιτικό Ίερό Ναό Αγίου Νικολάου Βόλου τελέστηκε (28/1) ιεραρικό συλλειτουργό και ακολούθως Αρχιερατικό Μνημόσυνο, προεξάρχοντας του Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Ιγνατίου. Μέ λόγια καρδιάς ο Σεβασμιώτατος μίλησε γιά τόν Μεγάλο προκάτοχό του και έπαινε ότι «ό Χριστόδουλος άνεδείχθη Μέγιστος Αρχιερεύς κατά τήν είκοσιετηράχρονη διακονία του στήν Μητρόπολή μας, τήν όποία κατέστησε πρότυπο, χαρίζοντας της τά καλύτερα χρόνια της ζωής του... Ο λόγος του υπήρξε προφητικός, πού πολλοί παρεξήγησαν, άλλοι τόν θεωρούσαν άνεπικαιρο ή άνευ σημασίας και υπερβολικό. Όμως, σήμερα αποδεικνύεται ότι οι παρεμβάσεις του ήσαν προφητικές και σοφές, γιατί διέβλεπε πού οδηγούντο τά πράγματα στήν Ελλάδα και στόν κόσμο. Επί δέκα χρόνια, ως Αρχιεπίσκοπος, υπήρξε μοναδικός και άνεπανάληπτος, απ' όλες τίς πλευρές. Μίλησε στίς ψυχές όλων τών Ελλήνων άπανταχού της γής. Ήταν ό ήγέτης πού εξέφραζε τήν καρδιά του Γένους. Έπασχε γιά τήν Ελλάδα και τήν Ορθοδοξία. Άγωνιζόταν γιά νά κρατίσουμε οι Έλληνες ζωντανή τήν πίστη μας, νά διατηρήσουμε τήν έλευθερία, τήν ιστορία, τήν παράδοση και τήν ταυτότητά μας. Άνδρες σαν κι αυτόν αποκτούν εκείνους πού κυριολεκτικά τούς λατρεύουν, αλλά και άλλους πού τούς έχθρεύονται, γιατί ή αλήθεια φοβίζει εκείνους πού θέλουν νά κρατούν τούς ανθρώπους ύποταγμένους, γιά νά εξυπηρετούν τά συμφέροντά τους. Ο λαός τόν αγάπησε υπερβολικά, γιατί έχει αυθεντικό αισθητήριο και ξέρει σε ποιόν μπορεί νά στηριχθεί, ποιού ό λόγος είναι αυθεντικός και αληθινός. Όμως, καταπόνισε τόν έαυτό του και δοκιμάστηκε στό καμίνι της άσθενείας. Και τότε, έδωσε τό μεγαλύτερο παράδειγμα ύπομονής, άντοχής και καρτερίας γιά όλους. Και αυτό τό παράδειγμα τό έχουμε ανάγκη κυρίως στήν εποχή μας, μέ όσα συμβαίνουν. Έμεινε όρθιος. Αντιμέτωπος τήν επίσκεψη του Θεού μέ μοναδικό κουράγιο, τό όποιο μετέδιδε στους άλλους. Διήλθε τήν πορεία του Γολγοθά, οδηγούμενος στήν Άνάσταση. Όσο και αν μας πόνεσε ό πρόωρος χαμός του, παραμένει γιά έμάς ή μεγάλη μας δύναμη, τό παράδειγμά του, ό λόγος και ή παρουσία του στή ζωή μας. Σε έμάς απομένει ν' ακολουθήσουμε τά βήματά του, νά κρατίσουμε τήν παρακαταθήκη του στήν Τοπική μας Έκκλησία και στή ζωή μας, ευχόμενοι νά έχουμε τή δική του πατρική ευχή και εύλογία».

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΝΤΩΝΙΩΝ ΣΤΗΝ ΑΓΙΑ

Στόν πανηγυρίζοντα Ίερό Ναό Αγίων Αντωνίων Αγίας λειτούργησε (17/1) ό Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ιγνάτιος, ήμέρα κατά τήν όποία ή Έκκλησία μας εορτάζει τή μνήμη τών Αγίων Αντωνίου του Μεγάλου, Αντωνίου του Νέου και του Νεομάρτυρος Γεωργίου του έν Ιωαννίνους. Η Θεία Λειτουργία τελέστηκε κεκλεισμένων τών θυρών, στό πλαίσιο τών μέτρων γιά τήν προστασία της δημόσιας υγείας και μεταδόθηκε απ' ευθείας από τόν τηλεοπτικό σταθμό Astra. Στό κήρυγμά του ό Σεβασμιώτατος μίλησε γιά τό θαύμα του Κυρίου στους δέκα λεπρούς, ανθρώπους αποκομμένους από τήν κοινωνία, γιά νά μή μεταδοθεί ή τρομακτική άσθένειά τους: «Οί άνθρωποι αυτοί τόλμησαν νά πλησιάσουν τόν Χριστό και νά ζητήσουν τό έλεός Του. Εκείνος άμέσως ανταποκρί-

θηκε και τούς υπέδειξε νά έμφανιστούν στους ιερείς, καθότι, εκείνη τήν εποχή, ή λέπρα θεωρούταν συνένεια της απομάκρυνσης του ανθρώπου από τόν Θεό. Οί Πατέρες της Έκκλησίας παρομοιάζουν τήν άσθένεια της λέ-

πρας μέ τή λέπρα της ψυχής, πού είναι ή άμαρτία... Οί δέκα άσθενείς θεραπεύτηκαν μέ τόν λόγο του Κυρίου, όμως, μόνον ένας ένιωσε τήν ανάγκη νά επιστρέψει, γιά νά ευχαριστήσει τόν Χριστό γιά τή μεγάλη θεραπεία, πού του χάρισε τήν υγεία του σώματος και τή χαρά νά κοινωνήσει πάλι μέ τούς ανθρώπους, νά επιστρέψει στήν κοινωνία. Στό πρόσωπο του Χριστού αναγνώρισε τόν Μεσσία. Ο Χριστός άναρωτήθηκε γιά τήν άπουσία τών υπολοίπων, ένώ τόνισε ότι ό ευγνώμων ήταν άλλοεθνής, γεγονός εξαιρετικής σημασίας. Ο Κύριος δέν άρνήθηκε νά θεραπεύσει και αυτόν, τόν έχθρο στά μάτια τών πολλών, γιατί ό Θεός δέν εξαιρεί κανένα από τήν αγάπη Του και εργάζεται γιά τή σωτηρία όλων...». Ο κ. Ιγνάτιος παρατήρησε ότι «και γιά τούς ανθρώπους της εποχής μας ή σημερινή Ευαγγελική διήγηση έχει μεγάλη σημασία. Όλοι νιώσαμε, τούτο τόν καιρό, ότι άνήκουμε στό ανθρώπινο γένος. Ο άγνωστος έπιδρομέας της ζωής μας στέρνεσε τήν κοινωνία μεταξύ μας, μας έκανε νά αναλογιστούμε τήν αδυναμία μας. Όμως, ή έλπίδα παραμένει ζωντανή. Όπως νικήθηκαν τόσες άρρώστιες σαν και τή λέπρα, χάρη στήν έπιστήμη, στήν ιατρική, στα έμβόλια, έτσι πιστεύουμε ότι θα ξεπεράσουμε και αυτό τό κακό. Όμως, αυτό πού έχει σημασία είναι τί θα μείνει μέσα μας. Πόσοι θα νιώσουμε τήν ευεργεσία του Θεού και θα επιστρέψουμε γιά νά Τόν ευχαριστήσουμε, γιά τήν παιδαγωγία πού μας χάρισε; Πιό πολύ κινδυνεύουμε από τή λέπρα της ψυχής μας... Είναι ώρα νά ιαθούμε, πλέον, επιστρέφοντας, όμως, σε μία κοινωνία αγάπης, προσφοράς, άλληλεγγύης...».

ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΒΛΑΣΙΟΥ ΣΤΟ ΠΗΛΙΟ

Στόν πανηγυρίζοντα Ίερό Ναό Αγίου Βλασίου, του όμωνύμου χωρίου του Πηλίου, λειτούργησε (11/2) ό Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ιγνάτιος, τρηνομένων τών μέτρων γιά τήν προστασία της δημόσιας υγείας. Η Θεία Λειτουργία μεταδόθηκε απ' ευθείας από τόν τηλεοπτικό σταθμό Astra. Στό κήρυγμά του ό Σεβασμιώτατος αναφέρθηκε στήν ιατρική ιδιότητα του Αγίου Βλασίου, αλλά και στή γνωριμία του μέ τόν Χριστό και τό Ευαγγέλιό Του, μέ αποτέλεσμα «ν' αντιμετώπισει τόν κάθε άνθρωπο όχι άπλως σωματικά αλλά ψυχολογικά, γνωρίζοντας ότι ό άνθρωπος διαθέτει άθάνατη ψυχή και είναι πλασμένος κατ' εικόνα και καθ' όμοίωσιν Θεού, μέ προορισμό τήν αιωνιότητα». Ο κ. Ιγνάτιος επέμεινε στόν τρόπο αντιμετώπισης του ανθρώπου από τούς συνανθρώπους του, επισημαίνοντας ότι συχνά παρατηρείται παρέκκλιση και «χάνεται ή ιερότητα του ανθρώπου, πού είναι ύπαρξη μοναδική, θεοειδής και άνεπανάληπτη. Ο κάθε ένας είναι διαφορετικός, μέ τά δικά του χαρακτηριστικά, μέ ένα σώμα έξίσου ιερό, καθώς γίνεται ναός του Αγίου Πνεύματος μετά τή Βάπτισμα. Και ή Έκκλησία μας, διαχρονικά, διδάσκει τήν άξία και τήν ιερότητα του κάθε προσώπου, του κάθε ανθρώπου ξεχωριστά, πού προορίζεται νά θεωρηθεί, ζώντας μέσα στήν Έκκλησία. Όταν, όμως, λησμονείται ή ιερότητα του ανθρώπου, καταπατείται και μάλιστα στό πλαίσιο της όποιος έξου-

σίας του ενός επί του άλλου. Εκεί πού ό δυνατός, πού συχνά διαμορφώνει γύρω του μία πλασματική κοινωνική εικόνα, κυριαρχεί επί του αδυνάτου, πιστεύοντας ότι μπορεί νά εκβιάσει και νά ενεργήσει καταχρηστικά πάνω του. Αυτό συνιστά ύποδούλωση στα χειρότερα πάθη του. Έτσι, ζούμε καταστάσεις στίς όποιες άνθρωποι, πού υπηρετούν ευγενείς χώρους και τέχνες, έντούτοις στό παρασκήνιο, εκμεταλλεύονται τή θέση τους, προβαίνουν σε βιασμούς ψυχής και σώματος, κακοποιήσεις της προσωπικότητας τών άλλων. Όλα αυτά συμβαίνουν, γιατί χάθηκε ή αληθινή πίστη, πού καταξιώνει τόν άνθρωπο, τήν πίστη στόν Δημιουργό Θεό και στήν ιερότητα του κάθε ανθρώπου. Πάνω σ' αυτή τήν ιερότητα στέκεται ή Έκκλησία μας και διδάσκει στους νέους μας τήν καθαρότητα και τήν άγνότητα, τόν σεβασμό στόν άλλον, στό πρόσωπο του όποιου όφείλουμε νά βλέπομε τόν ίδιο τόν Θεό».

ΘΛΙΨΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΗΜΙΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΕΥΕΡΓΕΤΟΥ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥ ΤΣΙΜΑ

Με βαθειά θλίψη η Ίερά Μητρόπολη Δημητριάδος πληροφορήθηκε την έκδημία (14/1) του Μεγάλου Ευεργέτου της Μαγνησίας και της Τοπικής μας Έκκλησίας Χαράλαμπου Τσιμα, εκλεκτού τέκνου της πόλης μας και λαμπρού εκπροσώπου της πατρίδας μας στο εξωτερικό, όπου επί σειρά δεκαετιών δραστηριοποιήθηκε επιχειρηματικώς, με απaráμιλλη έντιμότητα και εξαιρετική επιτυχία. Πληροφορηθείς την είδηση της έκδημίας του, ο Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ίγνάτιος δήλωσε ότι «ο δικός μας Μπάμπης θά παραμείνει άξέχαστος στή μνήμη και στήν καρδιά μας, καθώς ή πληθώρα τών ευεργεσιών του σέ όλες τίς πτυχές τού κοινωνικού και εκκλησιαστικού βίου της έπαρχίας μας άφήνει άνεξίτηλο τό άποτύπωμά του, όσα χρόνια κι άν περάσουν. Ύπηρξε άξιος μιμητής και συνεχιστής τού έργου τών Μεγάλων Ευεργετών της Πατρίδας μας, οί όποιοί τήν κόσμησαν μέ τά έργα της φιλοπατρίας τους και τήν προικοδόπησαν μέ ήθος, τιμή και άξιοπρέπεια. Είθε ό Θεός, Τόν όποιο τόσο άγάπησε και στό όνομά του πληθωρικώς και πολλαπλώς τήν κοινωνία μας ευεργέτησε, νά τόν άναπαύει μετά τών Δικαίων και νά άναδειξει άξιους συνεχιστές τού έργου του». Ύπενθυμίζεται ότι ο Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ίγνάτιος, στις 18/10/2020, στόν Ίερό Ναό Άναλήψεως τού Χριστού Βόλου, άπένευμε στόν Μεγάλο Ευεργέτη τού τόπου μας Χαράλαμπο Τσιμα τήν Άνώτατη Τιμητική Διάκριση της Ίερας Μητροπόλεως, ήτοι τόν Χρυσό Σταυρό μετά Διπλώματος, ως ελάχιστο αντίδωρο γιά όσα κατά καιρούς έχει προσφέρει στήν Ίερά Μητρόπολη, στά Ίδρύματα και στους Ίερούς Ναούς της, εκφράζοντας τά φιλόχριστα συναισθήματα και τί βαθειά του πίστη και άφοσίωση στόν Χριστό και στήν Έκκλησία μας.

ΕΦΥΓΕ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ Ο ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΔΕΛΗΓΕΩΡΓΗΣ

Σέ άυστηρότατο πλαίσιο ύγειονομικών μέτρων τελέστηκε 16/2 στόν Ίερό Ναό Άγίου Λαζάρου τού Διαδημοτικού Κοιμητρίου Βόλου ή Έξόδιος Άκολουθία τού Μεγάλου Ευεργέτου της Τοπικής μας κοινωνίας Νικολάου Δεληγέωργη, ό όποιος έφυγε από τί ζωή πλήρης ήμερών. Ο εκλιπών ήταν δρ Πολιτικός Μηχανισμός, Διδάσκων τού Πανεπιστημίου της Πάδοβα και Πρόεδρος τού Κοινωφελούς Ίδρύματος Δεληγέωργη, διά τού όποιου ευεργέτησε πολλαπλώς τήν Τοπική μας Έκκλησία, τόν Δήμο Βόλου, τό Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας, ένώ ένίσχυσε πλήθος πολιτιστικών και καλλιτεχνικών εκδηλώσεων και πρωτοβουλιών. Μάλιστα, γιά τήν καθοριστική οικονομική του στή-

ριξη στή λειτουργία ένοριακών Πν. Κέντρων της Ίερας Μητροπόλεώς μας, ό Σεβ. Ποιμενάρχης μας κ. Ίγνάτιος τόν τίμησε μέ τήν Άνώτερη Τιμητική Διάκριση, τόν Χρυσό Σταυρό μετά Διπλώματος. Στήν Έξόδιο Άκολουθία προέστη ό Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ίγνάτιος, πλαισιωμένος από τόν Πρωτοσύγκελλο της Ίερας Μητροπόλεως Άρχιμ. Δαμασκηνό Κιαμέτη, παρουσία τού Προέδρου τού Δημοτικού Συμβουλίου Βόλου και ελάχιστων οικείων και φίλων. Στήν όμιλία του ό Σεβασμιώτατος τόνισε ότι «ο Νικόλαος Δεληγέωργης υπήρξε ένας άνθρωπος προσφοράς. Μέ έναν ιδιαίτερο τρόπο, ό ίδιος, τά άδέλφια και ή σύζυγός του, υπηρέτησε τό Ίδρυμα, μέ άπόλυτη πιστότητα στους σκοπούς του μέχρι τήν τελευταία του πνοή. Άξιοποίησε τά περιουσιακά στοιχεία της οικογένειάς του και μέ ακρίβεια τά προσέφερε στήν κοινωνία, σπρίζοντας τό κοινωνικό έργο τού Δήμου, προσφέροντας ύποτροφίες σέ άπορους φοιτητές και συμβάλλοντας στήν άνακαίνιση και λειτουργία τού Βρεφονηπιακού μας Σταθμού και πλήθους ένοριακών Πν. Κέντρων. Στάθηκε κοντά μας μέ πιστότητα και έμπιστοσύνη και θέλω νά τού ύποσχεθώ ότι θά συνεχίσουμε τό έργο του, προσφέροντας στό όνομα τών Άδελφών Δεληγέωργη στόν τόπο και στήν κοινωνία μας».

ΣΥΛΛΥΠΗΤΗΡΙΟ ΜΗΝΥΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΣΟΥΡΛΙΓΚΕΙΟ ΓΗΡΟΚΟΜΕΙΟ ΚΑΝΑΛΙΩΝ

Μέ αισθήματα θλίψης και όδύνης τό Διοικητικό Συμβούλιο, ό Διευθυντής, τό Προσωπικό και οί τρόφιμοι τού Έκκλησιαστικού Γηροκομείου Καναλιών συμμετέχουν στό πένθος της τοπικής κοινωνίας γιά τήν πρόσ Κύριον έκδημία τού μεγάλου ευεργέτου τού Ίδρύματός μας Χαράλαμπους Τσιμα. Μέ ευγνωμοσύνη πολλή μνημονεύουμε τίς δωρεές τού μακαριστού Λάμπη Τσιμα και τήν όλόθυμη συμπαράστασή του στό Γηροκομείο μας και τούς τροφίμους του. Εκφράζουμε τά ειλικρινή συλλυπητήρια προς τήν οικογένειά του και ευχόμαστε ό Πανάγαθος Θεός νά άναπαύει τήν ψυχή του. Τό όνομα τού Μακαριστού Χαράλαμπους Τσιμα θά άναγραφεί στους καταλόγους τών μεγάλων ευεργετών τού ιδρύματός μας και θά μνημονεύεται ως ελάχιστο αντίδωρο τών μεγάλων ευεργεσιών του. Άς είναι ή μνήμη του αιώνια. Η Έξόδιος Άκολουθία τού Χαράλαμπου Τσιμα τελέστηκε τό Σάββατο 16/1, στόν Μητροπολιτικό Ίερό Ναό Άγίου Νικολάου Βόλου, προεξάρχοντας τού Σεβ. Μητροπολίτη Δημητριάδος κ. Ίγνατίου, τηρουμένων τών προβλεπόμενων μέτρων γιά τήν προστασία της δημόσιας ύγείας.

ΝΕΟΣ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΣ ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Ένας νέος Κληρικός προστέθηκε στήν ιερατική οικογένεια της Τοπικής μας Έκκλησίας. Πρόκειται γιά τόν π. Δημήτριο Βλαχοδήμο, 73 έτών, έγγαμο, πατέρα δύο τέκνων και παππού τεσσάρων έγγονών, ό όποιος άμισθί θά διακονήσει τήν Ίερά Μητρόπολή μας. Η εις Διάκονον Χειροτονία του τελέστηκε από τόν Σεβ. Μητροπολίτη Δημητριάδος κ. Ίγνάτιο τό Σάββατο 12/12 στόν πανηγυρίζοντα Ίερό Ναό Άγίου Σπυρίδωνος Ν. Ίωνίας, κεκλεισμένων τών θυρών, στό πλαίσιο της προστασίας της δημόσιας ύγείας. Η εις Πρεσβύτερον Χειροτονία τελέστηκε τήν Κυριακή 13/12 στόν Ίερό Ναό Τιμίου Σταυρού Κάτω Γατζέας υπό τούς ίδιους περιοριστικούς όρους. Στήν όμιλία του ό Σεβασμιώτατος παρατήρησε ότι ό νέος Κληρικός έχει έναν πολύ σημαντικό κύκλο ζωής «και πλέον, κατασταλαγμένος, έχοντας επιτέλεσει τό έργο του προς τήν οικογένειά του, ύλοποιεί τό όνειρο της ζωής του, νιώθοντας ότι έχει περιθώρια νά προσφέρει ό,τι μπορεί στήν Έκκλησία τού Χριστού. Η στιγμή πού ζούμε τούτη τήν ώρα είναι ιερή, γιατί σήμερα χρειαζόμαστε άφιερωμένους ανθρώπους, πού θά κρατήσουν ζωντανά τά Θυσιαστήριά μας. Οί λύσεις τού παρελθόντος δέν υπάρχουν πιά. Η εύρεση νέων Κληρικών και ή εξασφάλιση τών απαραίτητων γιά νά ζήσουν δέν είναι αυτονόητη ύπόθεση πλέον. Όμως, προσφέρονται άνθρωποι, μέ άπόλυτη άνιδιοτέλεια, πού βοηθούν και συμβάλλουν καθοριστικά στό έργο της Έκκλησίας...». Στο τέλος της Θείας Λειτουργίας ό Σεβασμιώτατος προεχειρίσε σέ Πρωτοπρεσβύτερο τόν π. Σταύρο Ποδαρόπουλο, κατά σάρκα πατέρα τού Άρχιεπισκόπου της Ίερας Μητροπόλεως Δημητριάδος π. Ίωήλ, ενός άκόμα Κληρικού, ό όποιος, τά τελευταία χρόνια προστέθηκε, σέ ώριμη ήλικία στόν ιερό μας Κλήρο, διακονώντας άνιδιοτελώς τόν λαό τού Θεού και τήν Ίερά Μονή Τιμίου Προδρόμου Συκής.

ΕΤΗΣΙΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ πρ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ ΣΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ

Στόν Ἱερό Ναό Ἁγίας Τριάδος Πειραιῶς λειτούργησε (28/2) ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος, προεξάρχων τῆς Λειτουργικῆς συνάξεως καί τοῦ ἱεροῦ Μνημοσύνου τοῦ Μακαριστοῦ Μητροπολίτου Πειραιῶς Καλλινίκου, ἐπί τῆ συμπληρώσει ἑνὸς ἔτους ἀπὸ τὴν εἰς Κύριον ἐκδημία του. Μὲ τὸν Σεβ. Ποιμενάρχη μας συλλειτουργήσεν ὁ οἰκείος Μητροπολίτης Πειραιῶς κ. Σεραφεῖμ, ἐνῶ συμπροσευχόμενοι στό Ἱερό Βῆμα παρέστησαν οἱ Σεβ. Μητροπολίτες πρ. Καλαβρυτίων κ. Ἀμβρόσιος, Γουινέας κ. Γεώργιος καί Πτολεμαῖδος κ. Ἐμμανουὴλ ἐκ τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας. Στό κήρυγμά του ὁ Σεβασμιώτατος ἀναφέρθηκε στόν ἀείμνηστο Πνευματικό του Πατέρα, τόν Γέροντα Μητροπολίτη Καλλνίκου: «Ἐπρόκειτο γιά Πατέρα μοναδικό, φιλόστοργο, συγκωρητικό, πνευματικό, πού μᾶς προσήλκυε κάθε φορά στό σπίτι τοῦ Πατρός, διά τοῦ Μυστηρίου τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως καί Μετανοίας». Ὁ κ. Ἰγνάτιος μίλησε γιά τά δύσκολα παιδικά χρόνια τοῦ Γέροντος Καλλινίκου, τὴν ὀρφάνια, τὴν ἀνάληψη τῶν εὐθυνῶν τῆς οικογένειας, τὴ σύνδεσή του μὲ ἱεραποστολικούς Κληρικούς τῆς ἐπαρχίας καί τὴ μεγάλη του ἀγάπη γιά τὴν Ἁγία Γραφή, δημιουργώντας, ἔτσι, προϋποθέσεις ὀλοκληρωτικῆς ἀφιέρωσης. Μίλησε γιά τὴν πνευματικὴ του ὥριμανση στὴν Πάτρα, ὅπου ἐμπνεύστηκε τὴν Ἱερωσύνη καί εἶδε τὴν ἐπέμβαση τοῦ Θεοῦ ζωντανή στή ζωή του: «Εἰσερχόμενος στὴν Ἱερωσύνη, ἄρχισε νά ἀσκεῖ τὴν πατρότητα, ἔργο δύσκολο, μὲ πολὺ πόνο ἀλλὰ καί μεγάλη εὐλογία ἀπὸ τὸν Θεό. Ἀξιώθηκε νά ἐλκύσει σπουδαῖα πνευματικὰ τέκνα, ἀνάμεσά τους ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος καί ὁ πρ. Καλαβρυτίων Ἀμβρόσιος, οἱ ὁποῖοι συνδέθηκαν μαζί του ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ. Ἐκεῖνοι ἀνοίξαν τὸν δρόμο γιά ν' ἀκολουθήσουμε καί ἄλλοι μέχρι καί σήμερα, γεύομενοι τὴν χαρὰ τῆς πνευματικῆς του πατρότητας. Παρὰ τὴ βραχεία παρουσία του, σφράγισε τὸν Μοναχισμό στά Μετέωρα, ἱδρύσεν τὴν Ἀδελφότητα τῆς Χρυσοπηγῆς, δημιούργησε ἴδρυμα γιά ἄπορα παιδιὰ ἀπὸ τὴν ἐπαρχία, κήρυξε τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, ἀνεδείχθη μέγας Πνευματικός, πού γνωρίζει νά ἐλευθερώνει καί ὄχι νά δεσμεύει τὰ πνευματικὰ του παιδιὰ, πού συγκωρεῖ καί ἀνοίγει νέους δρόμους στὴν πνευματικὴ ζωή. Συνέγραψε πλειάδα πνευματικῶν βιβλίων, ἐργάστηκε ἱεραποστολικά στὴν Ἐκκλησία, ἀνέλαβε τὴ διεύθυνση τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας καί ἐξελέγη Μητροπολίτης Πειραιῶς τὸ 1978. Τὸ ἔργο του ὑπῆρξε μεγάλο καί ξεχωριστό, ὄχι ἀτομικό, ἀλλὰ καθαρὰ ἐκκλησιαστικό, διαπέρασε ὅλη τὴν Ἑλλάδα, μὲ πρωτοπόρα προγράμματα, μὲ τὸν Ρ/Σ, μὲ τὸ Περιοδικό καί ἔγινε πρότυπο γιά πολλές τοπικὲς Ἐκκλησίες τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ἀνεδείχθη Μέγας Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας καί ὡς ἀληθινὸς Πατέρας καμάρωνε τὰ πνευματικὰ του παιδιὰ, πού τὰ ἐβλεπε νά ἀνελίσσονται μέσα στὴν Ἐκκλησία. Ὁ Γέροντας δέν φοβήθηκε ποτέ νά μιλήσει καί νά πει τὴν ἀλήθεια ὑπὸ ὁποιοσδήποτε συνθήκες. Προσευχόταν νά ὑπάρξει ἄξια διαδοχὴ στὴ Μητρόπολή του πού θά συνεχίσει τὸ ἔργο του. Καί ὁ Θεὸς τοῦ δώρισε διάδοχο ἄξιο τῆς δικῆς του παραδόσεως, μὲ ὀξύνοια, μὲ παρρησία καί τόλμη μοναδική, πού λέει πάντα αὐτὸ πού πιστεύει, χωρὶς νά φοβᾶται καμμία ἐξουσία καί συνεχίζει καί αὐξάνει τὸ δικό του ἔργο».

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ κ. ΙΓΝΑΤΙΟΥ ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΠΕΤΕΙΑΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΩΝ 200 ΕΤΩΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ 1821

Συνέντευξη στόν Ρ/Σ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί στὴ δημοσιογράφου Κατερίνα Χουζούρη παραχώρησε (8/1) ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος. Ὁ κ. Ἰγνάτιος μίλησε γιά τὸ ἐπετειακὸ ἔτος 2021 καί τὶς δράσεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος γιά τὰ 200 ἔτη ἀπὸ τὴν Ἐπανάσταση τοῦ 1821. Ὁ Σεβασμιώτατος σημείωσε ὅτι «ἡ Ἐκκλησία μας, ἐδῶ καί μία δεκαετία, ἐργάζεται γιά τὴν ἐπέτειο αὐτή, μὲ τὴ διοργάνωση δέκα, κατὰ σειρά, ἐπιστημονικῶν Συνεδρίων, σχετικὰ μὲ τὴν Ἐπανάσταση, ὅπου ἐπιχειρήθηκε νά δοῦμε τὴν ἱστορία κατὰματα, γιὰ τὴν ἱστορία δέν εἶναι ἀπλή ὑπόθεση. Μέσα ἀπὸ τὰ συνέδρια ἀποκτήσαμε μεγάλη ἐμπειρία καί δικαίως μπορούμε νά καυχήμαστε ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας κατέγραψε τὰ στοιχεία τῆς ἱστορίας μὲ ἀνοικτὰ μάτια. Αὐτὸ εἶναι σημαντικό, γιὰ τὴ συχνὰ κάποια γεγονότα τείνουν νά ξεχαστοῦν, νά περάσουν στὴ λήθη προσωπικότητες καί ἡ συμβολή τους καί νά καθεῖ καί τὸ ὄραμα τῆς Ἐπανάστασης. Εἶναι εὐκαιρία, λοιπόν, μέσα ἀπὸ τὶς ἐκδηλώσεις πού προγραμματίζει ἡ Ἐκκλησία μας ἀλλὰ καί τὸ δεκάτομο ἔργο τῶν Πρακτικῶν τῶν Συνεδρίων, νά ξαναδοῦμε τὴν ἱστορία, κάτι πού χρειαζόμαστε κυρίως αὐτὴ τὴν περίοδο, γιὰ τὴ πανδημία ἦρθε γιά ν' ἀναδείξει προβληματισμούς καί νά δείξει πόσο εὐκόλο εἶναι νά ὀδηγηθοῦμε, ὅπως στὴν περίοδο τῆς Ἐπανάστασης καί ἀμέσως μετὰ, σὲ Ἐθνικὸ διχασμό. Ἡ Ἐπανάσταση ἔχει τὸ μεγαλεῖο τῆς ἀλλὰ ἔχει καί τὶς ἀδύνατες πτυχές τῆς. Πρέπει καί αὐτὲς νά δοῦμε κατὰματα, γιά νά μπορούμε νά ἀξιολογοῦμε τὸ παρὸν καί νά οἰκοδομοῦμε τὸ μέλλον. Στόχος μας δέν εἶναι ἀπλῶς νά τιμήσουμε τοὺς Ἀγωνιστὲς καί τὸ ὄραμά τους, ἀλλὰ καί κυρίως νά δοῦμε τί σημαίνουν ὅλα αὐτὰ γιά τὴν πορεία μας στὰ ἐπόμενα 200 χρόνια». Σὲ ἄλλο σημεῖο ὁ κ. Ἰγνάτιος παρατήρησε ὅτι «ἡ ἐνοποιὸς δύναμη, αὐτὸ πού κράτησε τὸ Γένος, ἦταν ἡ Ὁρθόδοξη πίστη. Κρατώντας αὐτὴ τὴν πίστη, ἐμπνεόμενη, μάλιστα, ἀπὸ τοὺς Νεομάρτυρες, οἱ πρόγονοί μας διατήρησαν τὴν ἰδιοπροσωπία τους, τὸ κοινοτικὸ τους σύστημα καί μπόρεσαν νά μετατρέψουν τὶς δυσκολίες σὲ εὐκαιρίες. Ἐκμεταλλεύθηκαν τὴ διένεξη τῶν Ὀθωμανῶν μὲ τοὺς Ρώσους καί δημιούργησαν ἐμπορικὸ στόλο, τὸν ὁποῖο μετέτρεψαν σὲ πολεμικό, ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα. Ἐκμεταλλεύθηκαν τὶς ρωγμὲς στὴν καταπίεση τοῦ πολιτισμοῦ καί τῆς Παιδείας, γιά νά δημιουργήσουμε μεγάλες Σχολές. Ἀξιοποίησαν τὴ δυνατότητα τῆς ἐλευθέρως μετακίνησης μέσα στὴν ὀθωμανικὴ αὐτοκρατορία, γιά νά δημιουργήσουν κέντρα Ἑλληνισμοῦ στό ἐξωτερικό. Οἱ Ἕλληνες εἶχαν αὐτὸ τὸ μεγάλο προνόμιο. Κατακτημένοι ὄντες, γιόρταζαν τὸ Πάσχα, ψάλλοντας τὸ ἔθνευρτικό «Χριστὸς Ἀνέστη», μὲ τὰ λάβαρα τῆς πίστεως, πού σὲ λίγο ἔγιναν τὰ λάβαρα τῆς Ἐπανάστασης. Γι' αὐτὸ κι ἔμεῖς, τούτη τὴν ὥρα τῆς μεγάλης δυσκολίας, δέν πρέπει νά χάσουμε τὸ κουράγιο μας. Γι' αὐτὸ καί ἡ Ἐκκλησία, παρὰ τὶς δυσκολίες, δέν θά ἀναστείλει τὶς προγραμματισμένες ἐκδηλώσεις Της. Θά ἀξιοποιήσουμε τὰ σύγχρονα μέσα, ὅπως πράξαμε στὶς 4/1 μὲ τὴν Ἐθνοσυνέλευση τῶν Νέων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πού πραγματοποιήθηκε διαδίκτυακὰ, μὲ τὴ συμμετοχὴ 100 νέων-ἐκπροσώπων τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων». Ὁ Σεβασμιώτατος ἀναφέρθηκε στό μνημόνιο συνεργασίας πού ἔχει ὑπογράψει ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος μὲ τοὺς ἐκκλησιαστικούς πλεοπτικούς σταθμούς τῆς χώρας, μέσα ἀπὸ τοὺς ὁποῖους θά παρουσιάζονται οἱ ἐκδηλώσεις τῆς Ἐκκλησίας. Προανήγγειλε, τέλος, τὴ δημιουργία πλεοπτικῆς «σπίτ», τὸ ὁποῖο θά προβάλεται ἀπ' τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα, ἀναφορικά μὲ τὸ ὄραμα τῆς Ἐκκλησίας μας γιά τὴν ἐπέτειο τῶν 200 ἐτῶν ἀπὸ τὴν Ἐπανάσταση.

**Αυτή ή Μεγάλη Τεσσαρακοστή,
παρέα με τον Ιό του Θανάτου, ως μας οδηγήσει
στον Υιό του Θεού, στον Άρχηγό της Ζωής!**

‘Η χαρμολύπη του Ιού

Τά εκατομμύρια των Ὁρθοδόξων διαβαίνουμε φέτος τό ὄμορφο μονοπάτι τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς μέ πολύ ἔντονο τό βίωμα τῆς χαρμολύπης. Μέσα σπὴν ὄμορφη καί ἀρχοντική, κατανυκτική καί ταυτόχρονα μεγαλειώδη ἀτμόσφαιρα τοῦ Ναοῦ, μέσα σπὴν ἰσχύια καί στό ἀθλητικό σκάμμα τοῦ «ταμείου», μέσα σπὴν ἐσωτερική παλαίστρα τῶν σκέψεων, τῶν ἀντικρουόμενων συναισθημάτων, τῶν λογισμῶν καί τῶν ἐρωτημάτων, διανύουμε αὐτὴ τὴν πορεία τῆς ἀπελευθέρωσης ἀπὸ τὴ δουλεία τοῦ Φαραῶ τῆς ἀμαρτίας σπὴν ἐλευθερία τῆς Ἀνάστασης.

Συνοδοιπόρος μας ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος. Ὁδηγός καί φωτεινὸ ἀστέρι σ’ αὐτὸ τὸ δρόμο τὰ ἱερά κείμενα τῶν ὡραίων ἀκολουθιῶν, ὁ ἐξομολόγος καί πνευματικὸς πατέρας τοῦ καθενός, ἡ ἔνθερμη καί συνειδητὴ συμμετοχὴ στὰ μυστήρια τῆς Ἐξομολογήσεως, τοῦ Ἱεροῦ Εὐχελαίου καί, κυρίως, τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Δύναμη καί ἐφόδιο ἀκατάλυτο ἢ νηστεία, ἢ ἀποκοπὴ τοῦ θελήματος, ἢ ἄσκησις, ἢ ἀγάπη, ἢ προσφορά. Πλοῦτος καί καρποφορία τὸ βίωμα τῆς θεικῆς παρουσίας σπὴν ὑπαρξή μας, τὸ ἄρωμα τοῦ λιβανίου σπὴν ψυχὴ μας, τὸ ἐκτυφλωτικὸ μισοσκόταδο τῶν Προηγιασμένων, ἡ συγκλονιστικὴ λαμπρότητα τῶν Χαιρετισμῶν, τὸ σεργιάνισμα τοῦ κομποσκοινιοῦ ἀνάμεσα στὰ δάκτυλα, τὸ μυστικὸ ἀπόθεμα τῆς ἀθόρυβης ἐλεημοσύνης σπὴν βασανισμένη παλάμη τῆς ἐνορίας, πού ἐπαιτεῖ γιὰ νὰ κηρύξει ἔμπρακτα τὸ εὐαγγέλιο τῆς ἀγάπης.

Ἐμπόδιο σπὴν πορεία πρὸς τὴν Ἀνάστασις ἓνα καί μόνο, ὁ ἐγωισμὸς, ἡ αἰτία ὅλων τῶν πώσεων. Αὐτὸς ἐκδιώκει τὸν Θεὸ ἀπὸ μέσα μας, εἶναι ἡ ζωντανὴ κόλασις πού ἐπιβάλλουμε στὸν ἑαυτό μας, ἡ φυλακὴ πού διαβρώνει τὴν ἀνθρωπιά μας. Καρπὸς τοῦ ἐγωισμοῦ εἶναι καί τὰ ψευτοδιλήμματα πού μᾶς βασανίζουν μέ ἀφορμὴ τὴ λοιμικὴ λαίλαπα πού ταλανίζει τὸν πλανήτη. Ἦλθε ἀπὸ παραχώρησι τοῦ Θεοῦ ἓνας ἰός νὰ μᾶς συνθλίψει ἢ νὰ μᾶς γυμνάσει; Νὰ μᾶς ὠριμάσει ἢ νὰ δείξει τὴ γύμνια μας; Νὰ μᾶς στιλβώσει ἢ νὰ μᾶς ἀμαυρώσει; Ἦλθε γιὰ νὰ ἐμπρεάσει τὴν καθημερινότητά μας. Στὸ χέρι μας εἶναι ἂν θὰ τοῦ ἐπιτρέψουμε νὰ ἐμπρεάσει καί τὴν αἰωνιότητά μας.

Ὁ ἰός ἀφίνει πίσω του θύματα, ἥρωες, προδότες, φαρισαίους καί τελῶνες. Θύματα εἶναι ὅλοι ἐκεῖνοι πού ἔχασαν τὴν υἰγεία καί τὴ ζωὴ τους, πού πάγωσαν ἀπὸ τὸν φόβο καί τὴν ἀβεβαιότητα τοῦ ἀγνώστου, πού προσπαθοῦν νὰ κερδίσουν χρήματα ἀπὸ τὴ συμφορὰ τῶν διπλανῶν τους, ξεχνώντας πὺς καί αὐτοὶ θὰ φύγουν πάμφτωχοι ἀπὸ τούτη τὴν πραγματικότητα σάν τὰ ἐξαθλιωμένα θύματά τους.

Ἦρωες εἶναι οἱ γιατροὶ καί οἱ νοσηλευτές, οἱ ἐρευνητές καί οἱ ἐπιστήμονες, οἱ ἐργαζόμενοι τίμα καί συνειδητὰ, οἱ ἐθελοντές, οἱ ὑπομένοντες ἀγόγγυστα, οἱ προσευχόμενοι, οἱ συμπαραστεκόμενοι καί βοηθοῦντες ὅσους ἔχουν ἀνάγκη. Πάνω ἀπ’ ὅλα ἥρωες εἶναι οἱ σιωπῶντες. Κυρίως ὅσοι προτιμοῦν νὰ ὀμιλοῦν μέ τὰ ἔργα καί ὄχι μέ τὰ λόγια τους.

Προδότες εἶναι ὅλοι ἐκεῖνοι πού βρίσκουν τὴ δοκιμασία τῆς πανδημίας ὡς εὐκαιρία γιὰ νὰ ἐκμεταλλεθοῦν τοὺς ἄλλους, γιὰ νὰ πατήσουν πάνω στὰ πώματα τῶν θυμάτων, προκειμένου νὰ ἐπιβάλουν τὸν φόβο, τὴν ἀνασφάλεια, τὴν ἀπάνθρωπη ἀστυνόμευση, τὴν οἰκτρὴ πα-

ραπληροφόρησι, τὴν ἀνόητη καί ἐφήμερη δημοσιότητα, τὸν παράνομο πλουτισμὸ, τὸ ξεπούλημα τῆς ἀξιοπρέπειας καί τῆς ἀνθρωπιάς.

Φαρισαῖοι εἶναι ὅλοι οἱ ὄψιμοι δῆθεν ὑπερασπιστὲς τῆς πίστεως, οἱ μοντέρνοι δῆθεν Ἄτλαντες τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς Ὁρθοδοξίας, οἱ σύγχρονοι δῆθεν μάρτυρες πού δέν ἔχυσαν οὔτε μία σταγόνα αἷμα γιὰ τὸν Χριστό, ἀλλὰ χύνουν μπόλικο σάλιο καί μελάνι γιὰ νὰ πληγώσουν τὴν ἐνότητα τοῦ σώματός Του, γιὰ νὰ κατασπαράξουν τοὺς «ἀνάξιους» ποιμένες, γιὰ νὰ σκανδαλίσουν τοὺς ἀπλοϊκοὺς καί ἀπαίδευτους. Φαρισαῖοι εἶναι ὅλοι ἐκεῖνοι πού ἔχουν τὴν πεποίθησι πὺς δέν εἶναι «ὡσπερ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων». Αὐτοὶ εἶναι τὸ κάτι ἄλλο! Εἶναι οἱ ἀταπεινωτοί, οἱ ἀπροσκύνητοι, οἱ ἐκλεκτοί, οἱ λέοντες, οἱ κριτές καί δικαστὲς τῶν πάντων. Εἶναι ἐπίσης οἱ πανεπιστήμονες καί παντογνώστες, πού ἔχουν καί ἐκφέρουν γνώμη γιὰ τὰ πάντα. Εἶναι οἱ μοναδικὲς αὐθεντίες, πού ὀφείλει ἡ Ἐκκλησία νὰ τοὺς ἀκολουθεῖ, διότι διαφορετικὰ προδίδει τὴν ἀποστολή της! Εἶναι αὐτοὶ πού προσεύχονται ἐπὶ μακρόν γιὰ τοὺς ἀνάξιους καί ὀλιγόπιστους ἀδελφούς τους, ἀλλὰ προσεύχονται σ’ ἓνα θεὸ δικῆς τους κατασκευῆς, προσεύχονται γιὰ νὰ δοξάζεται ὁ ἑαυτὸς τους καί ὄχι ὁ μόνος Θεὸς

καί Πατέρας τοῦ ἐλέους καί τῶν οἰκτιρμῶν.

Τέλος ὁ ἰός στὸ πέρασμά του ἀπὸ τὸν πλανήτη ἀφίνει πίσω του καί κάποιους τελῶνες. Εἶναι αὐτοὶ πού ἔχουν συναίσθησι τῆς ἀδυναμίας, τῆς ἀγνοίας, τῆς φρικτῆς ἀμαρτωλότητάς τους. Εἶναι αὐτοὶ πού ἔχουν τὴν ταπείνωσι νὰ καθοδηγηθοῦν, πού προτιμοῦν νὰ ἀκοῦν παρά νὰ ὀμιλοῦν, πού προσεύχονται γιὰ συγχώρησι καί ὄχι γιὰ τιμωρία, πού δέν ἀναζητοῦν ἐνόχους καί συνωμότες, διότι τὸν μόνον ἔνοχο τὸν βρίσκουν στὸν ἑαυτό τους, πού ὑπομένουν

τὸν κάθε ἐξευτελισμὸ, τὸν κάθε περιορισμὸ, τὴν κάθε ἀνόητη καί ἀντιφατικὴ ὀδηγία ὡς παιδαγωγικὸ ἐργαλεῖο γιὰ τὴν προσωπικὴ τους κάθαρσι. Εἶναι ὅλοι αὐτοὶ πού φοροῦν τὴ μάσκα σάν τὸ σημάδι τοῦ Κáιν, σάν ὁμολογία τῆς ἀνθρώπινης πώσεως, σάν ἐξομολόγησι τῆς δικῆς τους μολύνσεως, σάν ἐργαλεῖο ταπείνωσε καί σάν ἓνα μικρὸ σημάδι εἰλικρινοῦς μετάνοιας. Εἶναι αὐτοὶ πού δέν τολμοῦν νὰ ζητήσουν ἀπὸ τὸν Χριστὸ νὰ κατέβει ἀπὸ τὸν Σταυρὸ Του, γιὰ νὰ Τὸν πιστέψουν, πού δέν θέλουν οἱ πέτρες νὰ γίνουν ψωμί, γιὰ νὰ χορτάσουν τὴν κενοδοξία τους, πού δέν ρίχνουν τὸν ἑαυτό τους ἀπὸ τὴν κρηπίδα τοῦ Ναοῦ, γιὰ νὰ ἀποδείξουν τὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ καί τῆς Θείας Χάρης, διότι ἡ Θεία Χάρη δέν ἀποδεικνύεται, μόνον βιώνεται, καί διότι τὸ Ἅγιο Πνεῦμα δέν μπαίνει σὲ φόρμες, κανόνες, καλούπια καί συγκεκριμένους χώρους, «ὅπου θέλει πνεῖ» καί ὄχι ὅπου τὸ ἐκβιάζει ὁ κάθε ἀνόητος ἀνθρώπος...

Γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ ἀπομεινάρια τοῦ ἱεροῦ περάσματος μίᾳ χαρμολύπη ὑπάρχει φέτος μέσα μας. Αὐτὴ ἡ Μεγάλη Τεσσαρακοστή, παρέα με τὸν ἰὸ τοῦ Θανάτου, ὡς μᾶς ὀδηγήσει στὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ, στὸν Ἄρχηγὸ τῆς Ζωῆς. Μακάρι νὰ βαδίσουμε τὸ μονοπάτι της σπὴν εὐλογημένη μεσότητα, γιὰ νὰ χαροῦμε καί τὴν ἀτέλειωτη ἐλπίδα τῆς Ἀνάστασης.

Τοῦ π. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΤΟΥΝΗ, Διευθυντοῦ Σχολῆς Ἁγιογραφίας «Διὰ χειρὸς».

